

words

Agatha Christie®

ศพปริศนาในห้องสมุด The Body in the Library

ปัทมา
อินทรรักษา
แปล

สิ่งที่ทุกคนเข้าใจว่าเป็นความจริง
อาจไม่ใช่ความจริงเสมอไป

words
words without boundaries

ศพปริศนาในห้องสมุด

The Body in the Library

อากาธา คริสตี้

เขียน

ปัทมา อินทรรักษา

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

คุณชอบพวกเรื่องนักสืบไหม ผมชอบนะ ผมอ่านหมดเลย
และผมได้ลายเซ็นจากโดโรธี เซเยอร์ส, อากาธา คริสตี้,
ดิกสัน คาร์ร่ แล้วก็เอช.ซี. เบลีย์ ด้วย
-อากาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ศปรีศนาในห้องสมุด

The Body in the Library

words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

The Body in the Library © 1942 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE and the Agatha Christie Signature

are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

www.agathachristie.com

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6574-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สมบูรณ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณี เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม เกติพิบูล โหมตดาด

คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ปุณณวิชัย พันธุ์แก้ว, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชนมนะ วังทิพย์, ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรสรณ์ มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ศพปริศนาในห้องสมุด คือผลงานระดับมาสเตอร์พีซของอากาธา คริสตี้ ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในนิยายอาชญากรรมที่ดีที่สุดและคลาสสิกที่สุด

เรื่องราวในเล่มนี้จะพาผู้อ่านทุกท่านไปติดตามคดีฆาตกรรมสุดพิศวง เมื่อมีการพบศพหญิงสาวปริศนาในห้องสมุดของคฤหาสน์แห่งหนึ่ง โดยที่ทุกคนต่างไม่รู้จักเธอและไม่เข้าใจว่าเธอเข้ามาตายในนี้ได้อย่างไร ทว่าข่าวลือแปลก ๆ ก็เริ่มแพร่สะพัดไปทั่วทั้งหมู่บ้าน ทำให้ภรรยาเจ้าของคฤหาสน์ต้องเรียกตัวคุณมาร์เปิลมาเป็นการด่วน เพื่อเปิดเผยข้อเท็จจริงของคดีนี้ และหาตัวคนร้ายที่แท้จริงให้ได้

ความจริงของคดีนี้จะเป็นอย่างไร คุณมาร์เปิลจะหาตัวคนร้ายเจอ ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไปหรือไม่ มาร่วมติดตามไปพร้อม ๆ กันได้เลย

\\words

บทที่ 1

คุณนายบันทรี กำลังฝัน ตันสวิตพีของเธอเพิ่งคว้ารางวัลที่หนึ่งในงานแสดงดอกไม้ วิจารณ์¹ ที่แต่งกายด้วยชุดดำยาวกับเสื้อคลุมสีขาวแขนยาว กำลังแจกรางวัลในโบสถ์ ส่วนภรรยาของเขาเดินลอยชายผ่านไปในช่วงวายน้ำ แต่โชคดียี่สิบปีเป็นความฝัน ดังนั้นข้อเท็จจริงนี้จึงไม่ได้ทำให้เหล่าสมาชิกโบสถ์ไม่พอใจในแบบที่คงจะเกิดขึ้นในชีวิตจริงอย่างแน่นอน...

คุณนายบันทรีกำลังสนุกกับความฝันของเธอเป็นอย่างมาก ปกติแล้วเธอมักจะเพเลิดเพลินกับความฝันในตอนเช้าตรู่ที่ยืดลงเพราะการมาถึงของน้ำชายามเช้ายิ่งนัก ที่ไหนสักแห่งในจิตใต้สำนึกของเธอรับรู้ได้ถึงเสียงต่างๆ ในบ้านเรือนยามเช้า ทั้งเสียงกราวของห้วงผ้ามาตรงบันไดขณะที่สาวใช้รูดเปิด เสียงที่โกยผงกับแปรงของสาวใช้คนที่สองตรงทางเดินด้านนอก และเสียงทืบๆ ของกลอนประตูหน้าซึ่งถูกเลื่อนเปิดดังแว่วมา

อีกวันหนึ่งกำลังเริ่มต้นขึ้น ในระหว่างนั้นเธอจะต้องดึงเอาความสุขจากงานแสดงดอกไม้ออกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ - เพราะลักษณะเหมือนฝันของมันกำลังเริ่มปรากฏให้เห็นแล้ว...

ข้างล่างนั้นมีเสียงเปิดบานเกล็ดไม้บานใหญ่ในห้องนั่งเล่น เธอได้ยิน

¹นักบวชประจำตามโบสถ์ของแต่ละเขตศาสนา

แต่ไม่รับรู้ เสียงต่างๆในบ้านเรือนจะดังต่อไปอีกครึ่งชั่วโมงเลยทีเดียว ระมัดระวัง แผลเบา และไม่รบกวนเพราะเป็นที่คุ้นเคยนัก มันจะลงเอยด้วยเสียงฝีเท้าที่ฉับไวเป็นจังหวะจะโคนดังมาตามทางเดิน เสียงสวบสาบของชุดกระโปรงผ้าพิมพ์ลาย เสียงเครื่องถ้วยชามกระทบกันเบาๆขณะที่ถาดถูกวางบนโต๊ะด้านนอก จากนั้นเป็นเสียงเคาะประตูเบาๆ แล้วแมรีก็เข้ามา รูดเปิดม่าน

คุณนายบันทรีนหัวหน้าขณะหลับ บางสิ่งบางอย่างที่น่ากังวลกำลังซ้ำแรกผ่านสภาวะเคลิ้มฝันเข้ามา บางสิ่งบางอย่างที่ผิดเวลา ฝีเท้าที่ดังมาตามทางเดิน ฝีเท้าที่รีบร้อนเกินไปและมาเร็วเกินไป หูเธอคอยฟังเสียงเครื่องกระเบื้องกระทบกันโดยไม่รู้สึกตัว แต่ไม่มีเสียงนั้นเลย

มีเสียงเคาะดังขึ้นที่ประตู คุณนายบันทรีเอ่ยปากโดยอัตโนมัติจากส่วนลึกของความฝันว่า “เข้ามาได้” ประตูเปิด – ที่นั่นแหละจะมีเสียงกระทบกันดังกริกของห่วงผ้าม่านขณะที่ผ้าม่านถูกรูดเปิด

แต่ไม่มีเสียงกริกของห่วงผ้าม่าน เสียงของแมรีดังมาจากแสงสีเขียวสลัวราง – เป็นเสียงที่กระหืดกระหอบ เสียขวัญ “โอ้ คุณนาย โอ้ คุณนายคะ มีศพอยู่ในห้องสมุด”

แล้วเธอก็ผลุนผลันออกจากห้องไปอีก พร้อมสะอึกสะอื้นออกมาอย่างคุมสติไม่อยู่

คุณนายบันทรีลุกขึ้นนั่งบนเตียง

ความฝันของเธอคงพลิกผันไปในแบบที่แปลกประหลาดมาก หรือไม่ – หรือไม่แมรีก็พรวดพราดเข้ามาในห้องจริง ๆ และพูด (เรื่องที่เหลือเชื่อมาก! น่าอัศจรรย์สุด ๆ!) ว่ามีศพอยู่ในห้องสมุด

“เป็นไปได้” คุณนายบันทรีพูดกับตัวเอง “ต้องฝันไปแน่ๆ”

แต่ในขณะที่พูดแบบนั้น เธอก็รู้สึกมั่นใจมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าเธอไม่ได้ฝันไป แมรีคนนั้น แมรีผู้มีความสามารถในการควบคุมตัวเองเป็นเลิศของเธอ ได้กล่าวถ้อยคำที่น่าอัศจรรย์เหล่านั้นออกมาจริง ๆ

คุณนายบันทรีครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะใช้ศอกสะกิดสามีที่กำลังหลับ

ของเธอยก ๆ

“อาร์เทอร์ อาร์เทอร์ ดีนลี”

ผู้พันบันทรีทำเสียงฮึดฮัดในลำคอ พิมพ์ และพลิกตัวตะแคง

“ตื่นได้แล้ว อาร์เทอร์ คุณได้ยินที่เธอพูดไหม”

“เป็นไปได้อยู่” ผู้พันบันทรีพูดเสียงอู้อี้ “ผมเห็นด้วยกับคุณอย่างยิ่ง
เลยละ ดอลลี” และหลับต่อทันที

คุณนายบันทรีเขย่าตัวเขา

“คุณต้องฟังค่ะ แมรีเข้ามาในห้องและบอกว่ามีศพอยู่ในห้องสมุด”

“หา มีอะไรนะ”

“มี ศพอยู่ใน ห้องสมุด”

“ใครบอก”

“แมรี”

ผู้พันบันทรีรวบรวมสติที่กระเจิดกระเจิงและเริ่มจัดการกับสถานการณ์
ตรงหน้า เขาพูดว่า

“ไร้สาระน่า แม่แก่ คุณฝันไปนะสิ”

“เปล่าละ ฉันไม่ได้ฝัน ตอนแรกฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ฉัน
ไม่ได้ฝัน เธอเข้ามาในห้องและพูดแบบนั้นจริง ๆ”

“แมรีเข้ามาในห้องและบอกว่ามีศพอยู่ในห้องสมุดเหียนะ”

“ใช่”

“แต่มันเป็นไปไม่ได้” ผู้พันบันทรีว่า

“นั่นสิ - ฉันก็ว่างั้นแหละ” คุณนายบันทรีกล่าวอย่างกลางแคงใจ

เธอฮึดขึ้นมาใหม่และพูดต่อ

“แล้วทำไมแมรีถึงบอกว่ามีล่ะ”

“เธอไม่ได้พูดแบบนั้นแน่”

“พูดค่ะ”

“คุณคิดไปเองนะสิ”

“ฉันไม่ได้คิดไปเอง”

ถึงตอนนี้ผู้พันบันทรีตาสว่างเต็มที่แล้วและพร้อมจะจัดการกับ

สถานการณ์ไปตามข้อเท็จจริง เขาพูดอย่างอ่อนโยนว่า

“คุณฝันไปนะ ดอลลี ก็เท่านั้นเอง เรื่องนักสืบที่คุณกำลังอ่านอยู่ไง – เรื่องฆ่าของก้านไม้ขีดหัก จำได้ไหม – ลอร์ดเอ็ดเวิร์ดจับตัวพบศพสาวสวย ผอมลอนดอนบนพรหมหน้าเตาผิงในห้องสมุดนะ ในหนังสือมีการพบศพในห้องสมุดอยู่เรื่อยแหละ ผมไม่เคยพบเคยเห็นในชีวิตจริงเลย”

“บางทีคุณจะได้พบได้เห็นคราวนี้แหละ” คุณนายบันทริกกล่าว “ยังไง คุณก็ต้องลุกขึ้นมาดูหน่อยนะคะ อาร์เทอร์”

“จริงๆ นะ ดอลลี มัน ต้องเป็นความฝันแน่ๆ ความฝันมักจะดูแจ่มชัดอย่างน่าพิศวงเมื่อคุณตื่นขึ้นมาในทีแรก คุณจะแน่ใจเสียลวว่ามันเป็นความจริง”

“ตอนนั้นฉันกำลังฝันไปคนละเรื่องเลยล่ะ – เรื่องงานแสดงดอกไม้กับภรรยาของท่านวิศวกรในชุดว่ายน้ำ – อะไรทำนองนั้นนะ”

คุณนายบันทริกรู้สึกกระฉับกระเฉงขึ้นมาในทันที เธอกระโดดลงจากเตียงแล้วรูดผ้า幔เปิด แสงแดดของวันในฤดูใบไม้ร่วงอันสดใสสาดส่องไปทั่วห้อง

“ฉัน ไม่ได้ฝันไป” คุณนายบันทริกพูดอย่างหนักแน่น “ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้เลย อาร์เทอร์ แล้วลงไปตรวจสอบเรื่องนี้ซะ”

“คุณอยากให้ผมลงไปข้างล่างแล้วถามว่ามีศพอยู่ในห้องสมุดหรือเปล่าเนี่ยนะ ผมจะดูเป็นไอ้จิ้งไปเลยนะสิ”

“คุณไม่ต้องถามอะไรทั้งนั้น” คุณนายบันทริกพูด “ถ้า มีศพอยู่จริงๆ ละก็ – และแน่นอนว่าเป็นไปได้ด้วยเช่นกันที่แมรีจะเสียสติจนคิดไปว่าตัวเองเห็นสิ่งที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น – ใครบางคนจะบอกคุณโดยไม่รอช้าเอง คุณไม่ต้องเอ่ยปากพูดอะไรสักคำ”

ผู้พันบันทริกบนพืชม้าพลางสวมเสื้อคลุมตัวยาวแล้วออกจากห้อง เขาเดินไปตามทางเดินและลงบันได ตรงเชิงบันไดมีคนรับใช้ยืนเกาะกลุ่มกันเป็นกลุ่มเล็กๆ บางคนกำลังสะอึกสะอื้น พ่อบ้านก้าวมาข้างหน้าอย่างวางมาด

“ผมดีใจที่ท่านมาครับ ผมได้กำชับไว้แล้วว่าอย่าทำสิ่งใดจนกว่าท่านจะมา จะให้ผมโทร.หาตำรวจเลยหรือเปล่าครับ”

“โทร.ไปเรื่องอะไร”

พ่อบ้านหันกลับไปเหลือบมองหญิงสาวร่างสูงที่กำลังร้องไห้อยู่กับไหล่ของแม่ครัวอย่างคุมสติอารมณ์ไม่อยู่ด้วยสายตาดำทมิ

“ผมเข้าใจว่าแม่รีได้แจ้งให้ท่านทราบแล้วนะครับ เธอบอกว่าได้ทำเช่นนั้นแล้ว”

แม่รีพูดเสียงหอบ

“ดิฉันตกใจเสียจนไม่รู้ตัวตัวเองพูดอะไรออกไป เรื่องทั้งหมดดาโถมใส่ดิฉันอีกแล้ว และแข่งขาของดิฉันก็อ่อนยวบ ท้องไส้ปั่นป่วน เจอแบบนี้เข้าไป - ฮือๆๆ!”

เธอชอบกับร่างของคุณนายเอ็กเคิลส์ผู้เอ่ยว่า “โถๆ ที่รัก” ด้วยความชอบใจประมาณหนึ่งอีกครั้ง

“แม่รีย่อมตกใจอยู่แล้วครับท่าน เพราะเธอเป็นคนค้นพบเรื่องนี้ที่น่าสยดสยองนี้” พ่อบ้านอธิบาย “เธอเข้าไปในห้องสมุดตามปกติเพื่อรูดม่านและ - และเกือบสะดุดเข้ากับร่างนั้น”

“นี่ตั้งใจจะบอกว่า” ผู้พันบันทรีถาม “ว่ามีศพอยู่ในห้องสมุดของฉันทหรือ - ห้องสมุด ของฉันทนี่เียนะ”

พ่อบ้านกระแอม

“บางที่ท่านอาจจะอยากเห็นด้วยตัวเองนะครับ”

“ฮัลโลล ฮัลโลล ฮัลโลล นี่สถานีดำรวจครับ ไช้ ใครพูดสายอยู่ครับ”

นายตำรวจพอลก์กำลังก่ลัดกระดุมเสื้อตัวนอกด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างถือหูโทรศัพท์

“ครับๆ คฤหาสน์กอสซิงตัน ว่าไงครับ อ้าว อรุณสวัสดิ์ครับท่าน” น้ำเสียงของนายตำรวจพอลก์เปลี่ยนไปจากเดิมเล็กน้อย มันเคร่งขรึมเป็นทางการน้อยลง เมื่อจดจำผู้อุปถัมภ์ผู้โอบอ้อมอารีของกองกีฬาตำรวจและหัวหน้าตุลาการแขวงได้

“ครับ ผมช่วยอะไรท่านได้บ้างครับ - ขอโทษครับ ผมฟังไม่ค่อยถนัด - ท่านว่า ศพ ไช้ไหม - หรือครับ - ครับ ถ้าท่านจะกรุณา - ถูกแล้วครับ - หญิงสาว

ที่ท่านไม่รู้จักรหรือครับ – ใต้ครับ ปล่อยเรื่องทั้งหมดให้ผมจัดการได้เลย”

นายตำรวจพอล์กวางหูโทรศัพท์และผิวปากยาว ก่อนจะเริ่มหมุนหมายเลขผู้บังคับบัญชาของตน

คุณนายพอล์กมองมาจากห้องครัวที่มีกลิ่นหอมน่ากินของเบคอนทอดไชยมา

“มีอะไรหือคะ”

“เรื่องพิลึกพิลั่นที่สุดที่คุณเคยได้ยินมาเลยละ” สามีของเธอตอบ “พบศพหญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกหาสน์ ในห้องสมุดของผู้พันนะ”

“ถูกฆาตกรรมหรือ”

“ถูกรัดคอ ท่านว่าจั้นนะ”

“เธอเป็นใคร”

“ผู้พันบอกว่าไม่เคยเห็นหน้าเธอมาก่อน”

“แล้วเธอไปทำอะไรในห้องสมุดของเขาละ”

นายตำรวจพอล์กส่งสายตาเป็นการดึงให้เธอเงิบ แล้วกรอกเสียงใส่โทรศัพท์อย่างเป็นทางการ

“สารวัตรสแล็กใช้ไหมครับ นี่นายตำรวจพอล์กนะครับ เพิ่งมีรายงานเข้ามาว่ามีการพบศพหญิงสาวคนหนึ่งเมื่อเช้านี้ตอนเจ็ดโมงสิบห้า –”

โทรศัพท์ของคุณมาร์เปิดดังขึ้นตอนที่เธอกำลังแต่งตัว เสียงนั้นทำให้เธอ งงเล็กน้อย นี่ไม่ใช่เวลาปกติที่โทรศัพท์ของเธอจะดัง ชีวิตสาวโสดแสน เรียบร้อยของเธอมีการจัดระเบียบเป็นอย่างดี จนสายเรียกเข้าที่ไม่นึกไม่ฝัน ทำให้เธอคาดเดาอะไรบางอย่างได้ชัดเจน

“ตายจริง” คุณมาร์เปิดพูดพลางมองสำรวจเจ้าอุปกรณ์ที่กำลังดังด้วยความงงสนทน่ห้ “สงสัยจังว่าใครโทรมา”

เก้าโมงถึงเก้าโมงครึ่งเป็นเวลาที่คุณในหมู่บ้านยอมรับได้สำหรับการ โทร.หาเพื่อนบ้านฉันมิตร แผนการต่างๆ สำหรับวันนั้น คำเชื่อเชิญ และ เรื่องอื่นๆ จะได้รับการบอกกล่าวในช่วงเวลานี้เสมอ เป็นที่รู้กันว่าคนขายเนื้อ จะโทร.แจ้งก่อนเก้าโมงถ้าเกิดเหตุวิกฤติบางอย่างในธุรกิจค้าเนื้อ ในระหว่างวัน

อาจมีสายเรียกเข้าประปรายดังเป็นช่วงๆ แต่การโทร.หาใครหลังสามทุ่มครึ่ง ตอนกลางคืนถือเป็นเรื่องไม่สุภาพ จริงอยู่ที่หลานชายของคุณมาร์เบิล - ซึ่งเป็นนักเขียน ดังนั้นจึงไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอย - มักจะโทร.มาในเวลา ที่ผิดวิสัยอย่างที่สุด โดยครั้งหนึ่งเขาโทร.มาตอนดึกถึงขนาดที่อีกสัปดาห์ จะเที่ยงคืน แต่ไม่ว่าเรย์มอนด์ เวสต์ จะทำตัวผิดแผกแหวกขนบอย่างไร การตื่นเช้าไม่ใช่อะไรหนึ่งในนั้นแน่ ทั้งตัวเขาและคนรู้จักทุกคนของคุณมาร์เบิล ไม่น่าจะโทร.มาก่อนแปดโมงเช้า จริงๆ แล้วก็คืออีกสัปดาห์ที่จะแปดโมง เข้าเกินไปสำหรับโทร.เลขด้วยซ้ำ เนื่องจากที่ทำการไปรษณีย์ยังไม่เปิด จนกว่าจะแปดโมง

“คงจะ” คุณมาร์เบิลสรุป “โทร.ผิดแน่ๆ”

เมื่อลงความเห็นเช่นนี้แล้ว เธอจึงเดินไปหาเจ้าอุปกรณ์ที่กำลังเร่งเร้า และระบับเสียงที่ดังอีกทีด้วยการยกหูโทรศัพท์ขึ้นมา “คะ” เธอพูด

“นั่นเธอหรือ เจน”

คุณมาร์เบิลรู้สึกประหลาดใจมาก

“ใช่จ๊ะ นี่เจน เธอตื่นแต่เช้าเลยนะดอลลี่”

เสียงของคุณนายบันทรัดังกระหืดกระหอบและตื่นเต็นเป็นกังวล มาตามสาย

“เกิดเรื่องสุดสยองขึ้นมาแล้ว”

“อุ๊ยตาย”

“เราเพิ่งจะพบศพในห้องสมุด”

ครูหนึ่งนั้นคุณมาร์เบิลคิดว่าเพื่อนของเธอเสียชีวิตไปแล้ว

“เธอพบ อะไรวะ”

“ฉันรู้ ใครจะไปเชื่อใช่ไหมละ คือฉันคิดว่ามันเกิดขึ้นในหนังสือเท่านั้น เมื่อเช้าฉันได้เกี่ยวกับอาร์เทอร์อยู่ตั้งนานกว่าเขาจะยอมลงไปดู”

คุณมาร์เบิลพยายามรวบรวมสติ ก่อนจะถามอย่างตื่นเต็นจนลิ้ม หายใจว่า “แต่ว่าศพของใครกันล่ะ”

“สาวผมบลอนด์คนหนึ่ง”

“สาวอะไรนะ”

“สาวผมบลอนด์ สาวสวยผมบลอนด์คนหนึ่ง – เหมือนในหนังสือ
อีกแล้ว พวกเราไม่เคยเห็นหล่อนมาก่อน หล่อนนอนนิ่งอยู่ตรงนั้นในห้องสมุด
ตายสนิท เพราะอย่างนั้นเธอถึงต้องมาเดี๋ยวนี้ไงล่ะ”

“เธออยากให้ ฉัน ไปหาหรือ”

“ใช่ ฉันจะส่งรถไปรับเธอ”

คุณมาร์เบิลกล่าวอย่างไม่แน่ใจว่า

“ได้สิ ที่รัก ถ้าเธอคิดว่าฉันจะปลอบใจเธอได้บ้างล่ะก็ –”

“อ้อ ฉันไม่ได้ต้องการการปลอบใจหรอก แต่เธอเชี่ยวชาญเรื่องศพ
เป็นที่สุดนี่”

“โอ๊ะ ไม่เลยจริงๆ ความสำเร็จเล็กๆ น้อยๆ ของฉันเป็นเรื่องทาง
ทฤษฎีเสียส่วนใหญ่”

“แต่เธอชำนาญเรื่องเหตุการณ์กรรมมากเลยนะ หล่อนถูกฆ่าตาย
คือว่า ถูกรัดคอตายนะ และฉันก็รู้สึกว่ามีเหตุการณ์เกิดขึ้นในบ้าน
ของเราจริงๆ เราก็น่าจะสนุกกับมันไปด้วยเลย ถ้าเธอรู้ว่าฉันหมายถึงอะไรนะ
เพราะอย่างนั้นฉันถึงอยากให้เธอมาช่วยฉันหาคำตอบว่าใครเป็นคนลงมือและ
คลายปมปริศนา อะไรทำนองนั้นนะ มันออกจะ น่าตื่นเต้นจริงๆ ใช่มั้ยล่ะ”

“แน่นอนจ๊ะ ที่รัก ถ้าฉันจะ ช่วยอะไรเธอได้บ้างล่ะก็”

“วิเศษ! อาร์เทอร์อาร์มอนด์ไม่ค่อยดีนัก ดูเหมือนเขาจะคิดว่าฉันไม่ควร
สนุกกับเรื่องนี้ ซึ่งฉันรู้อยู่แล้วว่ามันน่าเศร้ามากและอะไรต่อมิอะไร แต่ฉัน
ไม่รู้จักแม่สาวคนนั้นเสียหน่อย – และเมื่อเธอได้เห็นหล่อน เธอจะเข้าใจเองว่า
ฉันหมายถึงอะไรเวลาบอกว่าหล่อนดูไม่ สมจริงเอาเสียเลย”

คุณมาร์เบิลหอบหายใจเล็กน้อยขณะลงจากรถของครอบครัวบันทรี่
ซึ่งคนขับรถเปิดประตูให้เธอ

ผู้บันทรี่เดินออกมาตรงชั้นบันไดและดูประหลาดใจเล็กน้อย

“คุณมาร์เบิล? – เอ่อ – ยินดีมากที่ได้พบคุณครับ”

“การยาของคุณโทร.หาฉันค่ะ” คุณมาร์เบิลอธิบาย

“เยี่ยมครับ เยี่ยมไปเลย เธอควรมีใครสักคนอยู่เป็นเพื่อน

ไม่อย่างนั้นเธอสติแตกแน่ ตอนนั้นเธอกำลังทำเป็นใจดีลึลืออยู่ แต่คุณก็รู้ว่ามันเป็นยังไง—”

ถึงตอนนั้นคุณนายบันทริกก็ปรากฏตัวขึ้นและอุทานว่า

“กลับเข้าไปในห้องรับประทานอาหารแล้วก็กินมื้อเช้าของคุณเถอะคะ อาร์เทอร์ เดียวเบคอนก็เย็นชืดหมดหรอก”

“ผมนี้กว่าสารวัตรมาถึงแล้ว” ผู้พันบันทริกอธิบาย

“เดี๋ยวเขาก็มาแล้วละ” คุณนายบันทริกบอก “เพราะอย่างนั้นคุณถึงต้องกินมื้อเช้าก่อน คุณต้องการมันนะคะ”

“คุณก็เหมือนกัน มากินอะไรกันดีกว่า ดอลลี—”

“อีกเดี๋ยวฉันจะไปคะ” คุณนายบันทริกบอก “เชิญเลย อาร์เทอร์”

ผู้พันบันทริกถูกไล่กลับเข้าไปในห้องรับประทานอาหารเหมือนแม่ไก่ที่ตื้อดิ่งตัวหนึ่ง

“ทีนี้แหละ!” คุณนายบันทริกพูดด้วยน้ำเสียงมีชัย “มาเถอะ”

เธอเดินนำไปตามระเบียบทางเดินยาวอย่างรวดเร็วสู่ทิศตะวันออกของตัวบ้าน หน้าประตูห้องสมุดมีนายตำรวจพลกียืนเฝ้าอยู่ เขาตักคุณนายบันทริกเอาไว้ด้วยท่าทางวางอำนาจ

“ผมเกรงว่าไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้เข้าไปนะครับ คุณนาย นี่เป็นคำสั่งของสารวัตรครับ”

“ไร้สาระนะ พอลก์” คุณนายบันทริกพูด “เธอก็รู้จักคุณมาร์เบิลดีนี่”

นายตำรวจพลกียอมรับว่ารู้จักคุณมาร์เบิล

“คุณมาร์เบิลควรจะได้เห็นศพนั้นอย่างยิ่ง” คุณนายบันทริกกล่าว

“อย่าไปไหนเลย พอลก์ ถึงยังไงมันก็เป็นห้องสมุด *ของฉัน* ไม่ใช่หรือ”

นายตำรวจพลกียอมแพ้ เขายอมจำนนต่อพวกผู้ดีมาทั้งชีวิต และพอมาลองคิดๆ ดู สารวัตรไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องนี้เสียหน่อย

“ห้ามแตะต้องหรือหยิบจับสิ่งใดทั้งนั้นนะครับ ไม่ว่าจะทำด้วยวิธีใดก็ตาม” เขาเตือนสุภาพสตรีทั้งสอง

“แน่นอน” คุณนายบันทริกพูดอย่างหงุดหงิด “เรารู้เรื่องนั้นอยู่แล้ว จะเข้ามาดูด้วยก็ได้แหละถ้าเธอต้องการ”

นายตำรวจพลีรักษ์ยกโอกาสจากคำอนุญาตนี้ ถึงอย่างไรเขาก็ตั้งใจจะเข้าไปอยู่แล้ว

คุณนายบันทรีดันร่างเพื่อนของเธอเดินตัดห้องสมุดอย่างมีชัยไปที่เตาผิงรุ่นเก่าขนาดใหญ่ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเกินจริงว่า “นั่นไงล่ะ!”

คุณมาร์เบิลเข้าใจในตอนนั้นเองว่าเพื่อนของเธอหมายถึงอะไร เมื่ออีกฝ่ายบอกว่าหญิงสาวที่ตายไปแล้วไม่สมจริง ห้องสมุดนี้เป็นห้องที่มีลักษณะเหมือนกับเจ้าของมาก มันใหญ่โต เก๋ปอน และไม่เป็นระเบียบ มีเก้าอี้หวมตัวใหญ่ๆ ที่หย่อนยวบ กล้องยาสูบกับหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ดินวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะตัวใหญ่ มีภาพถ่ายครอบครัวแบบที่คุ้นเคยกันดีอยู่หนึ่งหรือสองภาพบนผนัง รวมถึงภาพเขียนสีน้ำสไลต์ลวกตอเรียที่ไม่ได้เรื่องจำนวนหนึ่งกับฉากการล่าสัตว์ที่ดูค่อนข้างตลกบางฉาก มีแจกันใบใหญ่ใส่ดอกไม้เดซีสีม่วงอยู่ตรงมุมห้อง ทั้งห้องมีดสลับและพ่อนคลายเป็นกันเอง มันบ่งบอกถึงการใช้สอยที่คุ้นเคยอย่างต่อเนื่องยาวนาน ทั้งยังเชื่อมโยงกับประเพณีเก่าแก่ด้วย

ที่เผ่หลายอยู่บนพรมหนังหมีผืนเก่าหน้าเตาผิงคือบางสิ่งบางอย่างที่ใหม่ดิบเถื่อน และตื่นเต้นชั่วอารมณ์

ร่างที่ดูฉูดฉาดบาดตาของหญิงสาวคนหนึ่ง หล่อนคือหญิงสาวที่มีผมสีอ่อนผิดธรรมชาติมัดเป็นลอนอย่างประณีตบรรจงเคลือบเงา รูปร่างผอมเพรียวของหล่อนสวมชุดราตรีเปลือยหลังทำจากผ้าซาตินสีขาวยักเลื่อมไบหล่นลงเครื่องประติมากรรมอย่างหนัก แป้งทาหน้าดูโดดเด่นผิดธรรมชาติบนผิวขาวมั่งเขียวย่ำ ขนตาปิดมาศคาราทาบเป็นแพอยู่เหนือแก้มที่ปิดเบี้ยวริมฝีปากสีแดงเข้มดูคล้ายรอยกรีดลึก เล็บมือเคลือบด้วยสีแดงสดเช่นเดียวกับเล็บเท้าที่อยู่ในรองเท้าสานสีเงินราคาถูก มันเป็นร่างที่ดูราคาถูก ไร้รสนิยมฉูดฉาด – ไม่เข้ากันอย่างที่สุดกับบรรยากาศเก่าๆ ที่ชวนให้รู้สึกผ่อนคลายอย่างแท้จริงในห้องสมุดของผู้พันบันทรี

คุณนายบันทรีพุดเสียงแผ่วเบา

“เธอเข้าใจหรือยังว่าฉันหมายถึงอะไร มันไม่จริงเอาเสียเลย!”

หญิงสูงวัยข้างกายเธอผงกศีรษะ แล้วมองลงไปยังร่างที่คงออยู่อย่าง

เนิ่นนานและใช้ความคิด

ในที่สุดเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“หล่อนยังสาวมาก”

“นั่นสิ – ใช่ – ฉันคิดว่างั้นนะ” คุณนายบันทรีดูเกือบจะประหลาดใจ – เหมือนคนที่เพิ่งค้นพบอะไรบางอย่าง

คุณมาร์เบิลก็ลง เธอไม่ได้แตะต้องหญิงสาว แต่มองดูนิ้วมือที่กำลังด้านหน้าชุดกระโปรงของหญิงสาวไว้อย่างแน่น ราวกับว่าหล่อนได้ตะกุกตะกั่นขณะเดินร่อนอย่างช้าๆ เป็นครั้งสุดท้ายเพื่อต่อลมหายใจ

มีเสียงล้อรถติดกับก้อนกรวดด้านนอก นายตำรวจพอลก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงร้อนรนว่า

“คงจะเป็นสารวัตร...”

ตามความเชื่อที่ฝังลึกของเขาว่าพวกผู้ดีมีสกุลย่อมไม่ทำให้ผิดหวัง คุณนายบันทรีขับไปที่ประตูทันที โดยมีคุณมาร์เบิลตามไป คุณนายบันทรีเอ่ยว่า

“เท่านั้นแหละจ๊ะ พอล”

นายตำรวจพอลก็รู้สึกโล่งอกเป็นอย่างมาก

ผู้พันบันทรีตีหมาแฟตามหลังขนมปังปิ้งทาแยมผิวส้มคำสุดท้าย ก่อนจะรีบเดินไปยังห้องโถงและรู้สึกโล่งใจเมื่อได้เห็นพันเอกเมลเซดต์ หัวหน้าที่ำรวจประจำเทศมณฑลลงจากรถโดยมีสารวัตรสล็กคอยให้ความช่วยเหลือ เมลเซดต์เป็นเพื่อนคนหนึ่งของผู้พัน ส่วนสล็กนั้นเขาไม่ค่อยชอบมาแต่ไหนแต่ไร – สล็กเป็นชายผู้กระฉับกระเฉงขัดแย้งกับชื่อของตัวเอง² และเป็นเจ้าของท่าทางกระวีกระวาดที่พร้อมจะเพิกเฉยต่อความรู้สึกของใครก็ตามที่เขาไม่เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ

“อรุณสวัสดิ์ บันทรี” หัวหน้าที่ำรวจพูด “ผมคิดว่าควรจะมาด้วยตัวเอง นี่เป็นเรื่องที่ผิดปกติดูอย่างยิ่ง”

²Slack แปลว่า หย่อนยาน หรือเฉื่อยชา

“มัน-มัน-” ผู้พันบันทรีพยายามสื่อออกมาเป็นคำพูด “มันเหลือเชื่อมาก - น่าอัศจรรย์สุดๆ!”

“ไม่รู้เลยหรือว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

“ไม่สักนิด ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต”

“พ่อบ้านรู้อะไรบ้างหรือเปล่าครับ” สารวัตรสแล็กถาม

“ลอว์ริเมอร์ก็ตกใจพอๆ กันนั่นแหละ”

“อ้อ” สารวัตรสแล็กพูด “ผมแค่สงสัยนะ”

ผู้พันบันทรีบอกว่า

“มีอาหารมื้อเช้าอยู่ในห้องรับประทานอาหารนะ เมลเซตต์ ถ้าคุณอยากจะกินอะไรสักหน่อย”

“ไม่ละ ไม่เป็นไร - ลุงงานต่อดีกว่า เฮย์ตีกน่าจะมาถึงเร็วๆ นี้แหละ - อ้าว มาแล้วนั่นไง”

รถอีกคันแล่นเข้ามาจอด แล้วนายแพทย์เฮย์ตีกกร่างใหญ่โหล่งว้าง ผู้เป็นศัลยแพทย์ตำรวจด้วยก็ก้าวลงจากรถ ส่วนรถตำรวจคันที่สองมีตำรวจนอกเครื่องแบบสองนายพรวดพราดออกมา คนหนึ่งมีกล้องถ่ายรูป

“พร้อมแล้ว - ไซ้ไหม” หัวหน้าตำรวจกล่าว “เอาละ ไปกันเลยในห้องสมุดนะ สแล็กเล่าให้ผมฟังแล้ว”

ผู้พันบันทรีตรง

“มันเหลือเชื่อมาก! ไซ้ไหม ตอนที่ภรรยาของผมยืนกรานเมื่อเช้าว่าสาวไซ้เข้ามาในห้องแล้วบอกว่ามีศพอยู่ในห้องสมุดนะ ผมไม่ยอมเชื่อเธอเลย”

“รูสิ เข้าใจดีเลยละ หวังว่าภรรยาของคุณจะไม่ประสาทเสียจนเกินไปกับเรื่องทั้งหมดนี้นะ”

“เธอวิเศษมาก - วิเศษจริง ๆ เธอตามตัวคุณมาร์เบิลเพื่อนเก่ามาอยู่ที่นี้ด้วย - จากหมู่บ้านนะ”

“คุณมาร์เบิลหรือ” หัวหน้าตำรวจชะงักไป “คุณนายตามตัวเธอมาทำไมกัน”

“อ้อ ผู้หญิงก็คงอยากอยู่กับผู้หญิงด้วยกัน - คุณไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

ผู้พันเมลเซตต์พูดกั๊กหัวเราะเบาๆ

“ตามที่ผมคิดนะ ภรรยาของคุณตั้งใจจะลองสืบหาข้อเท็จจริงแบบมือสมัครเล่นนิดๆ หน่อยๆ นะสิ คุณมาร์เบิลเป็นนักสืบท้องถิ่นที่น่าทึ่งเลยละ เคยไขคดีเราจนกระจ่างอยู่ครั้งหนึ่ง ไซ้ไหม สลัดจ์”

สารวัตรสลัดจ์ตอบว่า “นั่นไม่เหมือนกันครับ”

“ไม่เหมือนกับอะไร”

“นั่นเป็นคดีท้องถิ่นนะครับ หญิงสูงวัยคนนั้นรู้ความเป็นไปทุกอย่างในหมู่บ้าน เรื่องนี้จริงทีเดียว แต่เธอจะได้เจอกับเรื่องที่เกินความสามารถของเธอในกรณีนี้”

เมลเซตต์พูดหน้าตายว่า “นายเองก็ยังไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับเรื่องนี้นะ สลัดจ์”

“อ๊ะ ท่านรอก่อนเถอะ ใช้เวลาไม่นานผมก็จะรู้เบื้องลึกเบื้องหลังของคดีนี้แล้ว”

ในห้องรับประทานอาหาร คุณนายบันทรีกับคุณมาร์เบิลกำลังรับประทานอาหารมื้อเช้าเมื่อถึงคราวของพวกเธอบ้าง

หลังจากบริการแขกแล้ว คุณนายบันทรีก็พูดอย่างเร่งเร้าว่า

“ว่าไงล่ะ เจน”

คุณมาร์เบิลเงยหน้ามองเธอด้วยความงุนงงเล็กน้อย

คุณนายบันทรีพูดอย่างมีความหวัง

“มันไม่ได้ทำให้เธอ นึกถึงอะไรเลยหรือ”

เพราะคุณมาร์เบิลมีชื่อเสียงขึ้นมาจากความสามารถในการเชื่อมโยงเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ในหมู่บ้านเข้ากับปัญหาที่ร้ายแรงกว่า และให้ความกระจ่างแก่อย่างหลังได้

“ก็ไม่นะ” คุณมาร์เบิลพูดอย่างใช้ความคิด “ฉันพูดแบบนั้นไม่ได้ – ไม่ใช่ในตอนนี้ ฉันนึกถึงลูกคนสุดท้องของคุณนายเซตตีขึ้นมานิดหน่อย – อิตีนะ – แต่ฉันคิดว่านั่นเป็นเพียงเพราะว่าเด็กสาวที่น่าสงสารคนนี้ก่ดเล็บและฟันหน้าของหล่อนยื่นออกมาเล็กน้อย ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น และแน่นอนว่า” คุณมาร์เบิลกล่าวต่อ เปรียบเทียบความคล้ายคลึงกันเพิ่มเติม

“อิตีที่ชื่นชอบสิ่งที่ฉันเรียกว่าเครื่องแต่งกายราคาถูกเหมือนกัน”

“เธอหมายถึงชุดกระโปรงของหล่อนหรือ” คุณนายบันทรีถาม

“ใช่ ชุดผ้าซาตินที่กระจอกไรร์สนิยมมาก – คุณภาพไม่ได้เรื่อง”

คุณนายบันทรีเอ่ยว่า

“ฉันรู้ มาจากร้านเล็ก ๆ ห่วยแตกที่ของทุกอย่างราคาหนึ่งกินี” เธอกล่าวต่ออย่างมีความหวังว่า

“ขอนึกก่อน เกิดอะไรขึ้นกับอิตีของคุณนายเซตตินะ”

“เธอเพิ่งเข้าไปทำงานแห่งที่สอง – และทำได้ดีมากนะ ฉันว่า”

คุณนายบันทรีผิดหวังเล็กน้อย คนในหมู่บ้านที่นำมาเปรียบเทียบดูไม่ค่อยมีความหวังสักเท่าไร

“ที่ฉันไม่เข้าใจก็คือ” คุณนายบันทรีพูด “หล่อนมาทำอะไรอยู่ในห้องอ่านหนังสือของอาร์เทอร์ พอลบอกฉันว่าหน้าต่างถูกมัด หล่อนอาจจะมาที่นี่พร้อมกับหวัชโมยคนหนึ่ง แล้วพวกเขาก็ทะเลาะกัน – แต่นั่นดูไร้สาระมากใช่ไหมล่ะ”

“หล่อนไม่ได้แต่งตัวมาเพื่อลักขโมยแน่นอน” คุณมาร์เบิลพูดอย่างตริตรอง

“ใช่ หล่อนแต่งตัวมาสำหรับการเดินร่ำ – หรือปาร์ตี้อะไรสักอย่าง แต่ไม่มีอะไรพรรณานี้ที่นี้ – หรือที่ไหนแถวนี้เลยนะ”

“น-า-น-ลี” คุณมาร์เบิลพูดอย่างไม่แน่ใจ

คุณนายบันทรีจวญโอภาสทันที

“เธอคิดอะไรอยู่สินะ เจน”

“ฉันแค่กำลังนึกสงสัย –”

“ว่ายังไง”

“เบซิล เบล็ก”

คุณนายบันทรีร้องออกมาโดยไม่ทันคิด “อื้อ้ย ไม่นะ!” แล้วพูดเสริมราวกับอธิบายว่า “ฉันรู้จักแม่ของเธอ”

สตรีทั้งสองมองหน้ากัน

คุณมาร์เบิลถอนใจและส่ายหน้า

“ฉันเข้าใจทีเดียวว่าเธอรู้สึกยังไงเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“เชลينا เบลิก เป็นผู้หญิงที่นิสัยดีที่สุดในใจฉันที่ได้เจอได้ แปลงไม่ล้มลุกของเธอช่างน่าพิศวงจริง ๆ - มันทำให้ฉันอิจฉาตัวอื่นเลยละ แถมเธอยังใจกว้างสุดๆ กับพวกกิ้งช่า”

คุณมาร์เบิลไม่สนใจพวกคำกล่าวอ้างถึงความกรุณาของคุณนายเบลิก และบอกว่า

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ รู้ไหม มีการพูดกันหนาหูเลยนะ”

“อ้อ ฉันรู้จ๊ะ - ฉันรู้ และแน่นอนว่าอาร์เทอร์โกรธหน้าดำหน้าแดงเลยเวลาได้ยินใครเอ่ยถึงเบซิล เบลิก เขาเคยหยาบคายกับอาร์เทอร์ มาก ๆ และตั้งแต่นั้นมา อาร์เทอร์ก็ไม่ยอมฟังใครพูดถึงเขาในทางที่ดีเลย เขามีวิธีพูดจาดูหมิ่นดูแคลนที่แสบแบบที่พวกเด็กหนุ่มสมัยนี้พูดกันนะ - เยาะหยัน ผู้คนที่ยืนหยัดปกป้องโรงเรียนหรือจักรวรรดิหรืออะไรทำนองนั้น แล้วก็แฉและเสียดสีที่เขาใส่กันอีก!

“ผู้คนพูดกัน” คุณนายบันทริกกล่าวต่อ “ว่ามันไม่สำคัญหรอกว่าคุณจะสวมใส่ชุดอะไรในชนบท แต่ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องไร้สาระนี้เลย มีแค่ในชนบทเท่านั้นแหละที่ทุกคนจะสังเกตเห็นว่าใครสวมอะไรบ้าง” เธอเว้นจังหวะแล้วพูดเสริมด้วยท่าทางเศร้า ๆ ว่า “เขาเคยเป็นเด็กทารกที่น่าเอ็นดูในอ่างอาบน้ำ”

“มีภาพที่น่ารักน่าชังของฆาตกรซีเวียตตอนเป็นเด็กทารกอยู่ภาพหนึ่งในหนังสือพิมพ์เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้ว” คุณมาร์เบิลพูด

“โอ้ แต่เจน เธอคงไม่คิดว่าเขา -”

“เปล่าจ๊ะ เปล่า ที่รัก ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเลย นั่นคงจะเป็นการด่วนสรุปอย่างแน่นอน ฉันแค่กำลังพยายามหาทางอธิบายนะว่าทำไมหญิงสาวผู้นี้ถึงมาอยู่ที่นี่ได้ เซนต์แมรีมีดีเป็นสถานที่ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้อย่างยิ่ง และฉันก็คิดว่าคำอธิบายเดียวที่เป็นไปได้คือเบซิล เบลิก เขาจัดปาร์ตี้อยู่เรื่อย ผู้คนเดินทางมาจากลอนดอนและจากสตูดิโอต่าง ๆ - เธอจำเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมาได้ไหมล่ะ ทั้งตะโกนโหวกเหวกและร้องเพลง - เสียง ระคายหูที่สุด - ทุกคนเมาแฉะเขียว ฉันเกรงว่านั่น - แถมสภาพและทะเลาะกับกระจกแตกในเช้าวันรุ่งขึ้นก็สุดประมาณเลย - คุณนายเบอร์รีเฒ่าเล่าให้ฉัน

ฟังอย่างนั้น – แล้วยังมีหญิงสาวคนหนึ่งหลบอยู่ในอ่างอาบน้ำในสภาพเกือบ ล่อนจ้อนด้วย!”

คุณนายบันทรีพูดอย่างกรุณาว่า

“ฉันว่าพวกเขาคงเป็นผู้คนในวงการภาพยนตร์นะ”

“เป็นไปได้สูง แล้วก็ – ฉันเดาว่าเธอคงเคยได้ยินมาแล้วแหละ – ช่วงเสาร์อาทิตย์ในหลายๆ สัปดาห์ที่ผ่านมา เขาได้พาหญิงสาวคนหนึ่งมาด้วย – สาวผมสีบลอนด์อ่อน”

คุณนายบันทรีอุทานว่า

“เธอคงไม่คิดว่าเป็นคน นี้อร่อยใช่ไหม”

“คือ – ฉันแค่นี้ก็สงสัยนะ แน่ละว่าฉันไม่เคยเห็นหล่อ่นักกีฬา – แค่อัปยศรถเท่านั้น – และครั้งหนึ่งในสวนของกระท่อมตอนที่หล่อ่นกำลัง อาบแดดโดยสวมแค่กางเกงขาสั้นกับเสื้อยกรอง ฉันไม่เคยเห็น หน้าหล่อ่น จริงๆ และพอสาวๆ พวกนี้แต่งหน้า ทำผม ทำเล็บกันแล้ว พวกหล่อ่น ก็ดูคล้ายคลึงกันมากทั้งนั้นแหละ”

“นั่นสิ แต่มัน อาจจะใช่ก็ได้ น่าคิดอยู่นะ เจน”

บทที่ 2

ผู้พันเมลเซดต์ กับผู้พันบันทรีกำลังถกแนวคิดอย่างหนึ่งกันอยู่ในขณะนั้น

หลังจากตรวจดูศพและเห็นลูกน้องพร้อมจะเริ่มปฏิบัติงานตามขั้นตอนประจำแล้ว หัวหน้าตำรวจจึงได้ย้ายไปยังห้องทำงานที่อีกปีกหนึ่งของตัวบ้านพร้อมกับเจ้าของบ้าน

ผู้พันเมลเซดต์เป็นชายท่าทางโมโหง่ายผู้มีนิสัยชอบดิ่งหนดสั้นๆ สีแดงของตัวเอง เขาทำเช่นนั้นในตอนนี้ ขณะเหลือบมองชายอีกคนทางหน้าต่างอย่างรวดเร็วด้วยความสงสัย ในที่สุดเขาก็โผล่ออกมาว่า

“ฟังนะ บันทรี ขอรบบายความอัดอั้นหน่อยเถอะ คุณไม่เคยเห็นหน้าค่าตาแม่สาวคนนี้นมาก่อนจริง ๆ ไช้ไหม”

อีกฝ่ายตอบโต้ทันควันอย่างฉุนเฉียว แต่หัวหน้าตำรวจขัดจังหวะเขา

“เออๆ เพื่อนยาก แต่ลองมองในแง่ดีแล้วกัน คงอิหลักอิเหลื่อสำหรับคุณน่าดู ผู้ชายที่แต่งงานแล้ว - รักใคร่ภรรยาของคุณและอะไรทำนองนั้น แต่รู้กันระหว่างเรานะ - ถ้าคุณเคยพัวพันกับแม่สาวคนนี้อย่างใดทางหนึ่ง ก็พูดออกมา ตอนนี้เลยดีกว่า เป็นเรื่องธรรมดาามากที่คุณอยากปิดบังความจริงนี้ไว้ - ผมเองก็คงรู้สึกแบบเดียวกัน แต่มันไม่เหมาะไม่ควร นี่เป็นคดีฆาตกรรมนะ ข้อเท็จจริงจะปรากฏออกมาแน่ ให้ตายเถอะ ผมไม่ได้

พูดเป็นนัยๆ ว่า คุณบีบคอแม่สาวคนนั้นหรือ - คุณไม่น่าทำอะไรแบบนั้น - ผมรู้เรื่องนี้ดี แต่อย่างไรเสียหล่อนก็มาที่นี่ - มายังบ้านหลังนี้ พูดอย่างนี้แล้วกัน หล่อนจัดเข้ามาและกำลังรอพบคุณอยู่ แล้วผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้เดินตามมาหาหล่อน เรื่องนี้เป็นไปได้นะ เข้าใจหรือยังล่ะว่าผมหมายถึงอะไร”

“ให้ตายสิ เมลเซตต์ บอกแล้วไงว่าไม่เคยเห็นแม่สาวคนนี้นมาก่อนในชีวิต! ผมไม่ใช่ผู้ชายแบบนั้นเสียหน่อย”

“งั้นก็เป็นไร ไม่ควรตำหนิคุณหรือทนายผู้เจนโลก ยิ่งไงก็ตามแต่ ถ้าคุณว่างั้น - คำถามก็คือ หล่อนมาทำอะไรที่นี่ หล่อนไม่ใช่คนแถวนี้ - ข้อนั้นนะแน่ใจได้ทีเดียว”

“เรื่องทั้งหมดเป็นผืนร้ายนะสิ” เจ้าของบ้านพูดอย่างฉุนจืด

“เพื่อนยาก ประเด็นก็คือหล่อนมาทำอะไรอยู่ในห้องสมุดของคุณ”

“จะรู้ได้ไง ผมไม่ได้เชิญหล่อนมาที่นี่เสียหน่อย”

“ใช่ๆ แต่ถึงยังไงหล่อนก็มาที่นี่แล้ว ดูเหมือนว่าหล่อนต้องการพบคุณนะ คุณไม่เคยได้จดหมายแปลกๆ หรืออะไรพรรณันั้นใช้ไหม”

“ใช่ ไม่เคยเลย”

ผู้พันเมลเซตต์ถามอย่างระมัดระวัง

“เมื่อคืนนี้ตัวคุณเองทำอะไรอยู่”

“ผมไปงานประชุมของสมาคมอนุรักษ์นิยม ตอนสามทุ่มที่มัสซาชูเซตส์”

“แล้วคุณกลับถึงบ้านตอนไหน”

“ผมออกจากมัสซาชูเซตส์ตอนสี่ทุ่มเศษ - มีปัญหาเล็กน้อยระหว่างทาง ทำให้ต้องเปลี่ยนล้อ กลับมาถึงบ้านตอนห้าทุ่มสี่สิบห้า”

“คุณไม่ได้เข้าไปในห้องสมุดหรือ”

“เปล่า”

“ແ่จ้ง”

“ผมเหนื่อยนะ ตรงขึ้นไปนอนเลย”

“มีใครคอยคุณอยู่หรือเปล่า”

“ไม่มี ผมเอากุญแจไขประตูหน้าไปด้วยเสมอ ลอร์รีเมอร์เข้านอนตอนห้าทุ่ม เว้นเสียแต่จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นจากผม”

“ใครเป็นคนปิดห้องสมุด”

“ลอรีเมอร์ ปกติแล้วก็ประมาณหุ่่มครึ่งในช่วงเวลานี้ของปี”

“เขาจะเข้าไปในนั้นตอนช่วงค่ำๆ อีกหรือเปล่า”

“ไม่เข้าถ้าผมอยู่ข้างนอก เขาจะวางถาดพร้อมวิสกีกับแก้วไว้ในห้องโถง”

“เข้าใจละ แล้วภรรยาของคุณละ”

“ไม่รู้สิ เธออยู่บนเตียงตอนผมกลับถึงบ้านและหลับสนิทเลย เธออาจนั่งอยู่ในห้องสมุดเมื่อเย็นวานนี้หรือไม่ก็ในห้องนั่งเล่น ผมลืมถามเธอไป”

“เอาละ เราจะรู้รายละเอียดทั้งหมดในไม่ช้านี้แหละ แน่แน่นอนว่าเป็นไปได้ที่พวกคนรับใช้สักคนอาจมีส่วนเกี่ยวข้อง จริงไหม”

ผู้พันบันทรสันศิริชะ

“ผมไม่เชื่อหรอก พวกเขาล้วนเป็นกลุ่มคนที่น่าเชื่อถือมาก เราใช้สอยพวกเขามาหลายปีแล้ว”

เมลเซตต์เห็นด้วย

“นั่นสิ ดูไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเขาจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เหมือนว่าหญิงสาวคนนั้นมาจากในเมืองมากกว่า - อาจมาพร้อมชายหนุ่มสักคน แต่เหตุผลที่พวกเขาต้องการจะดเข้ามาในบ้านหลังนี้ -”

บันทรซัดขึ้น

“ลอนดอน นั้นเข้าเค้กว่า ที่นี้เราไม่มีเรื่องราวไม่ชอบมาพากลหรอก - อย่างน้อย -”

“อะไรหรือ”

“พับฝ่าสิ!” ผู้พันบันทรโพล่งขึ้นมา “เบซิล เบล็ก!”

“เขาเป็นใคร”

“ชายหนุ่มที่เกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์นะ หนุ่มโจดผู้ชั่วร้าย ภรรยาผมออกโรงปกป้องเขาเพราะเธอเคยเรียนที่โรงเรียนเดียวกับแม่ของเขา ไอ้เด็กหนุ่มอวดดีนิสัยต่ำทรามไร้ประโยชน์! อยากเตะบันท้ายของเขาเสียจริง! เขาเข้ากระท่อมหลังนั้นบนถนนแลนแฮม - ก็พวก - สิ่งปลูกสร้างสมัยใหม่ที่ดูทุเรศทุรัง เขาจัดปาร์ตี้ที่นั่นกับกลุ่มคนที่ร้องโหวกเหวกเสียงดัง แล้วก็ชวน

พวกสาว ๆ มาเที่ยวช่วงสุดสัปดาห์ด้วย”

“สาว ๆ หรือ”

“ใช่ มีอยู่คนหนึ่งเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว – เป็นพวกสาวผมสีบลอนด์อ่อนนะ –”

ผู้พันอ้าปากค้าง

“สาวผมสีบลอนด์อ่อนสินะ” เมลเซตต์กล่าวอย่างตริกตรอง

“ใช่ เมลเซตต์ นี่คุณคงไม่คิด –”

หัวหน้าตำรวจพูดอย่างรวดเร็วว่า

“ก็เป็นไปได้ นี่อาจเป็นสาเหตุว่าทำไมหญิงสาวประเภทนี้ถึงมาอยู่ในเซนต์แมรีมิด ผมว่าผมจะไปคุยกับเจ้าหนุ่มคนนี้นักหน่อย – เบิร์ต – เบล็ก – คุณบอกว่าเขาชื่ออะไรนะ”

“เบล็ก เบซิล เบล็ก”

“คุณรู้ไหมว่าเขาจะอยู่บ้านหรือเปล่า”

“ขอนึกก่อน วันนี้วันอะไรนะ – วันเสาร์ใช่ไหม ปกติเขาจะมาที่ในช่วงเช้าวันเสาร์”

เมลเซตต์พูดเสียงขรึม

“มาดูกันว่าเราจะเจอตัวเขาไหม”

กระท่อมของเบซิล เบล็ก ประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่ล้วน ๆ ห่อหุ้มด้วยเปลือกนอกอับลัษณ์ที่เป็นโครงไม้และใช้รูปแบบทิวดอร์เทียม เจ้าหน้าที่โปรเซนีย์กับวิลเลียม บิ๊กเกอร์ ผู้ก่อสร้างกระท่อมหลังนี้รู้จักกันในชื่อ “เซตสเวิร์ท” เบซิลกับเพื่อนๆ ของเขารู้จักกันในฐานะ “ช่างงานพีเรียด” ส่วนผู้คนในหมู่บ้านเซนต์แมรีมิดโดยรวมรู้จักกันในชื่อ “บ้านใหม่ของคุณบิ๊กเกอร์”

มันอยู่ห่างจากตัวหมู่บ้านประมาณเศษหนึ่งส่วนสี่ไมล์เศษ โดยตั้งอยู่บนที่ดินอสังหาสินใหม่ที่คุณบิ๊กเกอร์ผู้มีความคิดริเริ่มกล้าได้กล้าเสียซื้อไว้ ถัดจากเดอะบลูบอร์ไปพอดี ด้านหน้าติดกับถนนชนบทสายหนึ่งซึ่งยังคงความเป็นธรรมชาติเอาไว้โดยเฉพาะ ส่วนคฤหาสน์กอสซิงตันอยู่เลยไปอีก

ประมาณหนึ่งไมล์บนถนนสายเดียวกัน

ผู้คนในเซนต์แมรีมีตต่างกระตือรือร้นขึ้นมาเมื่อมีข่าวแพร่สะพัดว่า “บ้านใหม่ของคุณบิกเกอร์” ถูกดารารายหนึ่งซื้อไป ผู้คนในหมู่บ้านพากันจับตาเหตุการณ์ปรากฏตัวครั้งแรกของสิ่งมีชีวิตในตำนานอย่างกระหายใคร่รู้ และอาจกล่าวได้ว่าในแง่ของรูปลักษณ์นั้น เบซิล เบล็ก เป็นไปตามความคาดหวังทุกประการ แต่ข้อมูลที่แท้จริงก็รู้ว่ไหลออกมาทีละเล็กละน้อย เบซิล เบล็ก ไม่ใช่ดารารายหนึ่ง-เขาไม่ใช่นักแสดงด้วยซ้ำ แต่เป็นเพียงพนักงานชั้นผู้น้อยเอามากๆ ซึ่งครอบครองตำแหน่งประมาณอันดับที่สิบห้าในรายชื่อผู้รับผิดชอบงานตกแต่งฉากที่เล็มวิลล์สตูดิโอส์ อันเป็นสำนักงานใหญ่ของบริษัทนิวเอราฟิล์มส์ พวกสาวโสดในหมู่บ้านหมดความสนใจทันที และชนชั้นผู้มีอำนาจที่เป็นพวกสาวเพื่อช่างศิลป์ไม่เห็นดีเห็นงามกับวิถีชีวิตของเบซิล เบล็ก มีเพียงเจ้าของเดอะบลูบอร์เท่านั้นที่ยังคงกระตือรือร้นเรื่องเบซิลกับเหล่าเพื่อนฝูงของเบซิลต่อไป รายได้ของเดอะบลูบอร์เพิ่มขึ้นตั้งแต่ชายหนุ่มมาถึง

รถตำรวจจอดอยู่ด้านนอกประตูใหญ่แบบชนบทที่ดูผิดรูปผิดร่างตามภาพในจินตนาการของคุณบิกเกอร์ และผู้พันเมลเซดต์ซึ่งเหลือบมองโครงไม้ที่มากเกินไปของเซตเวทีด้วยความรังเกียจ ก็เดินอาดๆ ไปที่ประตูหน้าแล้วจุ่มมืออย่างฉับไวด้วยที่เคาะประตู

มันเปิดออกเร็วกว่าที่เขาคาดคิดมาก ชายหนุ่มผมดำเหยียดตรงค่อนข้างยาวในชุดกางเกงขายาวผ้าลูกฟูกสีส้มกับเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มตะคอกถามว่า “ต้องการอะไร”

“คุณคือคุณเบซิล เบล็ก ใช่ไหม”

“ก็ใช่ค่ะ”

“ขอพูดคุยกับคุณสักสองสามคำจะได้ไหม คุณเบซิล”

“คุณเป็นใคร”

“ผมคือผู้พันเอกเมลเซดต์ หัวหน้าตำรวจประจำเทศมณฑล”

คุณเบล็กพูดด้วยท่าทางอวดดี

“พูดจริงหรือนี่ น่าขันจริงๆ!”

แล้วผู้พันเมลเซดต์ที่เดินตามอีกฝ่ายเข้าไปข้างในก็เข้าใจปฏิกิริยาของผู้พันบันทรีได้ทันที ปลายรองเท้าบู๊ตของเขาเองก็รู้สึกคันยุก ๆ เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม เขาข่มใจและพยายามเอ่ยปากพูดอย่างมีไมตรี

“คุณเป็นคนตื่นเช้านะ คุณเบล็ก”

“เปล่าเลย ผมยังไม่ได้เข้านอนต่างหาก”

“จริงหรือ”

“แต่ผมไม่คิดว่าคุณมาที่นี่เพื่อสอบถามเรื่องเวลาเข้านอนของผมหรอกนะ – หรือถ้าเป็นแบบนั้นจริง มันก็ออกจะเป็นการใช้เวลาและเงินของเทศมณฑลไปอย่างสูญเปล่า คุณอยากพูดกับผมเรื่องอะไร”

ผู้พันเมลเซดต์กระแอม

“คุณเบล็ก ผมเข้าใจว่าสุดสัปดาห์ที่แล้วคุณมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม – เป็น – เอ่อ – หญิงสาวผมบลอนด์”

เบซิล เบล็ก จ้องมองแล้วแหงนหน้าหัวเราะดังลั่น

“พวกยายแก่ตัวร้ายจากหมู่บ้านมาเล่าให้คุณฟังใช่ไหม เรื่องศีลธรรมจรรยาของผมลึนะ ให้ตายเถอะ ศีลธรรมจรรยาไม่ใช่เรื่องของตำรวจจะหน้อยคุณ ก็รู้นี้”

“อย่างที่คุณว่าแหละ” เมลเซดต์พูดหน้าตาย “ศีลธรรมจรรยาของคุณไม่ใช่การอะไรของผม ผมมาหาคุณเพราะมีการพบร่างของหญิงสาวผมบลอนด์คนหนึ่งที่มีรูปลักษณะค่อนข้าง – เอ่อ – แปลกตา ในสภาพ – ถูกฆาตกรรม”

“หา!” เบล็กจ้องหน้าเขา “ที่ไหน”

“ในห้องสมุดที่คฤหาสน์กอสซิงตัน”

“ที่กอสซิงตันหรือ ที่บ้านของตาเผ่าบันทรีเหียนะ แหม น่าขันชะมัดเลยนะนั่น ตาแก่บันทรี! ตาเผ่าลามก!”

ผู้พันเมลเซดต์หน้าแดงกำขึ้นมาก เขาพูดเสียงเข้มแทรกผ่านความสนุกสนานที่กลับคืนมาใหม่ของชายหนุ่มตรงหน้า “กรุณาระวังคำพูดของคุณหน่อย ผมมาเพื่อถามว่าคุณจะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้หรือไม่”

“คุณแวะมาเยือนเพื่อถามว่าผมทำสาวผมบลอนด์คนหนึ่งหายไป

หรือเปล่าสินะ อย่างนั้นใช่ไหม ทำไมถึง-อ้าว อ้าว อ้าว อะไรกันนี่”

รถคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดข้างนอกพร้อมเสียงเบรกดังเอี้ยด หญิงสาวคนหนึ่งถลาออกจากรถในชุดเสื้อกางเกงนอนสีขาวยาวดำเพียบพะยาบ เธอมีริมฝีปากสีแดงสด ขนต่ายอมดำ และมีผมสีบลอนด์อ่อน เธอเดินอาดๆ มาที่ประตู เปิดออกโดยแรง และพูดโพล่งออกมาด้วยความโกรธว่า

“ทั้งฉันได้ยังไง คนใจร้าย”

เบซิล เบลิค ลูกขี้ขี้ยืนแล้ว

“ว่าแล้วเชียว! ทำไมผมถึงไม่ควรทิ้งคุณล่ะ ผมบอกให้คุณรีบออกจากที่นั่นแต่คุณก็ไม่ยอม”

“แล้วทำไมฉันต้องทำตามที่คุณสั่งด้วย ฉันกำลังสนุกอยู่นะ”

“ใช่- กับโรเซนเบิร์ก ไอ้ชายโหดโสโครกคนนั้น คุณก็รู้ว่าเขาเป็นคนยังไง”

“คุณก็แค่อัจฉริยะสิ”

“อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย ผมแค่ไม่อยากเห็นสาวค่ออ่อนที่ผมชอบปล่อยให้ไอ้หนุ่มยุโรปตอนกลางนารังเกียจตะโถมโลมไล่เธอไปทั่วต่างหาก”

“นั่นมันเรื่องโกหกหน้าด้านๆ คุณเองก็ตีหมักไช่ย่อย- และกำลังอื้ออึงกับนางผู้หญิงสเปนผมดำคนนั้น”

“ถ้าผมพาคุณไปงานปาร์ตี้ ผมก็หวังว่าคุณจะทำตัวดีๆ ได้”

“และฉันก็ไม่ยอมให้ใครมาบงการเด็ดขาด จบนะ คุณบอกว่าเราจะไปงานปาร์ตี้แล้วค่อยมาที่นี่ ซึ่งฉันไม่ยอมออกจากงานปาร์ตี้ก่อนพร้อมนะ”

“ใช่- และนั่นก็คือเหตุผลที่ผมทิ้งคุณมาดื้อๆ ผมพร้อมจะมาที่นี่และผมก็มา ผมไม่เกรงวอผู้หญิงโง่ๆ คนหนึ่งหรอกนะ”

“คุณนี่ช่างเป็นคนสุภาพที่น่ารักเสียจริง!”

“ดูเหมือนคุณจะมาตามผมมาเห็นๆ!”

“ฉันอยากบอกคุณว่าฉันคิดยังไงกับคุณนะสิ!”

“ถ้าคุณคิดว่าคุณบงการผมได้ละก็ แม่สาวน้อย คุณคิดผิดแล้วละ!”

“และถ้าคุณคิดว่าคุณสั่งฉันได้ละก็ คุณคิดใหม่ได้เลย!”

พวกเขาถลึงตาใส่กัน

ในตอนนี้อเอง ผู้พันเมลเซตต์ฉวยโอกาสและกระแอมเลียงดั่ง
เบซิล เบล็ก หมุนตัวขวับมาทางเขา

“อ้าว ผมลืมนไปเลยว่าคุณอยู่ตรงนี้ ได้เวลาที่คุณต้องไปแล้วสินะ
ผมขอแนะนำพวกคุณให้รู้จักกัน - นี่ดินาห์ ลี - ส่วนนี้ผู้พันบลิมพ์¹ จากหน่วย
ตำรวจประจำเทศมณฑล ผู้พันครับ ในเมื่อคุณเห็นแล้วว่าสาวผมบลอนด์
ของผมยังมีลมหายใจอยู่และไม่บ่บสลายสัณนิต คุณคงจะไปปฏิบัติงานดี ๆ
ที่เกี่ยวข้องกับแม่สาวคนงามของตาเผ่าบ้านหรือต่อได้แล้วกระมัง อรุณสวัสดิ์
ครับ!”

ผู้พันเมลเซตต์พูดว่า

“ผมขอแนะนำให้คุณระวังปากกระวังคำไว้หน่อยนะ พ่อหนุ่ม ไม่งั้น
คุณจะทำให้ตัวเองเดือดร้อนเอาได้” และเดินลงสันออกไป ใบหน้าแดงก่ำ
และเดือดดาล

¹ หมายถึงชายสูงวัยทำทางเยอหยิ่งหรือขี่โมโหและมีแนวคิดล้าสมัย มาจากชื่อตัวละคร
ในการ์ตูนอังกฤษที่ปรากฏโฉมครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ปี 1934

บทที่ 3

ในห้องทำงานของเขาที่มัชเชนแนม ผู้พันเมลเซตต์ได้รับรายงานของ
ผู้ใต้บังคับบัญชาและทำการตรวจสอบอย่างละเอียด

“...เรื่องทั้งหมดจึงดูชัดเจนมากครับ” สารวัตรสแล็กกำลังสรุป
“คุณนายบันทรินั่งอยู่ในห้องสมุดหลังอาหารค่ำและเข้านอนก่อนสี่ทุ่มเล็กน้อย
เธอปิดไฟเมื่อออกจากห้องและดูเหมือนว่าไม่มีใครเข้าไปในห้องหลังจากนั้น
พวกคนรับใช้เข้านอนตอนสี่ทุ่มครึ่ง และหลังจากวางเครื่องดื่มไว้ใน
ห้องโถงแล้ว ลอร์ริเมอร์ก็เข้านอนตอนสี่ทุ่มสี่สิบห้า ไม่มีใครได้ยินเสียง
อะไรที่ผิดปกติ ยกเว้นสาวใช้คนที่สามและหล่อนก็ได้ยินมากเกินไป!
เสียงครวญครางและเสียงร้องตะโกนน่าขนพองสยองเกล้ากับเสียงฝีเท้า
ที่ชั่วร้ายและอะไรอีกก็ไม่รู้ สาวใช้คนที่สองที่อยู่ร่วมห้องกับหล่อนบอกว่า
แม้สาวอีกคนนอนหลับตลอดคืนโดยไม่ส่งเสียงอะไรสักแอะ พวกที่แต่งเรื่อง
ขึ้นมาต่างหากที่สร้างปัญหาทั้งหมดให้เรา”

“แล้วหน้าตาที่ถูกต้องล่ะ”

“ซิมมอนส์บอกว่าเป็นฝีมือของพวกมือสมัครเล่น ใช้ลิวธรรมดา -
รูปแบบทั่วไป - คงไม่ทำให้เกิดเสียงดังมากนัก น่าจะเป็นลิวในบ้าน แต่ไม่มี
ใครหาเจอ ถึงยังงั้นก็เป็นเรื่องปกติมากเมื่อมีเครื่องมือเครื่องมือเข้ามา
เกี่ยวข้อง”

“คิดว่ามีคนรับใช้คนไหนรู้อะไรบ้างหรือเปล่า”

สารวัตรสแล็กตอบอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

“ไม่นะครับ ผมไม่คิดว่าพวกเขาจะรู้ พวกเขาดูตกใจและเสียขวัญมาก
กันทุกคน ผมสงสัยลอร์ริเมอร์ – เขาเป็นคนที่เก็บงำความคิด ถ้าท่านรู้ว่า
ผมหมายถึงอะไร – แต่ผมไม่คิดว่าจะมีสาระอันใด”

เมลเซตต์พยักหน้า เขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสงวนท่าทีของ
ลอร์ริเมอร์ สารวัตรสแล็กผู้กระตือรือร้นมักจะทำให้ผู้คนที่เขาสอบถามคำ
ไม่กล้าเปิดเผยอะไรอยู่แล้ว

ประตูเปิดและนายแพทย์เฮย์ต็อกก็เดินเข้ามา

“ผมแวะมาให้รายละเอียดคร่าว ๆ แก่คุณนะ”

“ได้ ๆ ดีใจที่เจอคุณนะ เป็นยังไงบ้างล่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรมาก เหมือนอย่างที่คุณคิดนั่นแหละ เสียชีวิตจากการ
ถูกรัดคอด้วยผ้าซาตินคาดเอวจากชุดกระโปรงของหล่อนเอง ซึ่งนำมาคล้อง
รอบคอแล้วไขว้ทางด้านหลัง ทำได้ง่ายและไม่ซับซ้อนเลย คงไม่ต้องใช้
ความแข็งแรงมากมายอะไร – พูดย่ออย่างก็คือ หญิงสาวอาจไม่ทันตั้งตัวนะ
ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้ใดๆ”

“แล้วเวลาที่เสียชีวิตล่ะ”

“คาดการณ์ว่าระหว่างสี่ทุ่มถึงเที่ยงคืน”

“ระบุให้แคบกว่านี้ไม่ได้หรือ”

เฮย์ต็อกส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มหยนเล็กน้อย

“ผมจะไม่เอาชื่อเสียงทางวิชาชีพของผมมาเสี่ยงหรอก ไม่ใช่ก่อนสี่ทุ่ม
และไม่เกินเที่ยงคืน”

“แล้วความนึกคิดของคุณเอนเอียงไปที่เวลาไหน”

“ก็แล้วแต่ มีไฟอยู่ในเตาผิง – ห้องนั้นอุ่น – ทั้งหมดจะชะลอการหดเกร็ง
และการแข็งตัวของศพ”

“คุณบอกอะไรเกี่ยวกับหล่อนได้อีกบ้าง”

“ก็ไม่มีอะไรมาก หล่อนอายุยังน้อย – ประมาณสิบเจ็ดหรือสิบแปดนะ
ผมว่า ยังเติบโตไม่ค่อยจะเต็มที่ในบางแง่มุม แต่มีพัฒนาการที่ดีในด้าน

กลัมนั่น เป็นตัวอย่างที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์ อ้อ หล่อนยังเป็นสาวบริสุทธิ์
แล้วนายแพทย์ก็พยักหน้าก่อนจะออกจากห้องไป

เมลเซตต์กล่าวกับสาร์วตร

“แน่ใจจริงๆ ใช่มั้ยว่าไม่มีใครเคยพบเห็นหล่อนที่กอสซิงตันมาก่อน”

“พวกคนรับใช้แน่ใจเช่นนั้น และไม่พอใจเกี่ยวกับเรื่องนี้เอาการอยู่
พวกเขาคงจะจำได้ถ้าเคยพบเห็นหล่อนแถวๆ ละแวกบ้าน พวกเขาวางใจนะ”

“ผมก็คาดว่าพวกเขาจะจำได้” เมลเซตต์กล่าว “คนแบบนั้นน่าจะ
สะดุดตามากในละแวกนี้ ดูอย่างแม่สาวคนนั้นของเบลลี”

“น่าเสียดายที่ไม่ใช่หล่อน” สแล็กพูด “ไม่จริงเราก็จะสืบหน้าไปได้
สักหน่อย”

“ผมคิดว่าผู้หญิงคนนี้จะมาจากลอนดอนเป็นแน่” หัวหน้าที่ตำรวจกล่าว
อย่างใช้ความคิด “ผมไม่เชื่อว่าจะมีเบาะแสใดๆ ในท้องที่อีก เพราะฉะนั้น
น่าจะเข้าที่กว่าถ้าเราเรียกหน่วยสกอตแลนด์ยาร์ดเข้ามา มันเป็นคดีของ
พวกเขา ไม่ใช่ของเรา”

“แต่อะไรบางอย่างชักนำหล่อนมาที่นี้แน่ๆ” สแล็กพูด เขาเสริมอย่าง
ไม่แน่ใจ “ผมคิดว่าผู้พันกับคุณนายบันทรี ต้องรู้อะไรบางอย่าง - แน่แน่นอน
ผมรู้ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนของท่าน -”

ผู้พันเมลเซตต์จ้องมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะพูดอย่างไวตัว

“คุณแน่ใจได้เลยว่าผมจะพิจารณาความเป็นไปได้ทุกประการ ความ
เป็นไปได้ ทุกประการเลย” เขากล่าวต่อว่า “คุณได้ตรวจสอบรายชื่อบุคคล
ที่มีรายงานว่าสูญหายแล้วใช่ไหม”

สแล็กพยักหน้า เขาหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งที่พิมพ์ข้อความไว้ออกมา

“อยู่ที่นี่แล้วครับ คุณนายซอนเดอร์ส มีรายงานว่าหายตัวไปหนึ่งสัปดาห์
แล้ว ผมสืบ นัยน์ตาสีฟ้า อายุสามสิบหก ไม่ใช่เธอ - และอีกอย่าง ทุกคน
ยกเว้นสามีของเธอรู้ว่าเธอไปกับไอ้หนุ่มคนหนึ่งจากลิสต์ - เกี่ยวข้องกับการค้า
คุณนายบาร์นาร์ด - อายุหกสิบห้า พาเมลลา รีฟส์ อายุสิบหกปี หายตัว
จากบ้านเมื่อคืนนี้ ไปร่วมการประชุมมนตรนารี ผมสืบน้ำตาลเข้มถักเป็นเปีย
สูงห้าฟุตห้า -”

เมลเซตต์พูดอย่างหงุดหงิดว่า

“ไม่ต้องอ่านรายละเอียดตั้งเงาต่อแล้ว สลै็ก นี่ไม่ใช่เด็กนักเรียนหญิงเสียหน่อย ในความเห็นของผม—”

เขาหยุดพูดกะทันหันเมื่อโทรศัพท์ดัง “ฮัลโล-ใช่ครับ-ใช่ สำนักงานตำรวจชันเนม-อะไรกัน เดียวนะ—”

เขานิ่งฟังและเขียนอย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาพูดอีกครั้งโดยใช้น้ำเสียงใหม่

“รูบี คีน อายุสิบแปด อาชีพนักเต้นมืออาชีพ สูงห้าฟุตสี่นิ้ว รูปร่างสะอึดสะออง ผมสีบลอนด์อ่อน ตาสีฟ้า จมูกเขตรัน เชื่อว่าสวมชุดราตรีปักเลื่อมสีขาว รองเท้าสานสีเงิน ถูกต้องไหม อะไรนะ ใช่ ไม่ต้องสงสัยเลย คิดว่าฉันนะ ผมจะส่งสลै็กไปเดี๋ยวนี้แหละ”

เขาวางสายและมองดูผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาด้วยความตื่นเต้นที่เพิ่มขึ้น “ผมว่าเราได้เรื่องแล้วละ สายเมื่อสักครู่มาจากสำนักงานตำรวจเกล็นเชียร์” (เกล็นเชียร์คือเทศมณฑลที่อยู่ติดกัน) “มีรายงานว่าเด็กสาวหายตัวไปจากโรงแรมมาเจสติคในเดนเมิร์ท”

“เดนเมิร์ท” สารวัตรสลै็กพูด “นั่นละเข้าเค้ากว่า”

เดนเมิร์ทเป็นริสอร์ทริมน้ำขนาดใหญ่และทันสมัยบนชายฝั่งซึ่งอยู่ไม่ไกล

“ห่างจากที่นี่ราวๆ สิบแปดไมล์เท่านั้น” หัวหน้าตำรวจกล่าว “เด็กสาวคนนั้นเป็นผู้จัดหาชุดเต้นรำหรืออะไรสักอย่างที่มาเจสติค เมื่อคืนเธอไม่ได้มาทำงานตามกำหนดและฝ่ายบริหารก็โมโหมากกับเรื่องนี้ เข้าใจเธอก็ยังคงไม่ปรากฏตัว หญิงสาวอีกคนเป็นกังวลมากเรื่องเธอ หรือไม่ก็ใครคนอื่นเป็นกังวล ฟังดูคลุมเครืออยู่สักหน่อย คุณควรไปที่เดนเมิร์ทเดี๋ยวนี้เลย สลै็ก รายงานตัวต่อผู้กำกับฮาร์เปอร์ที่นั่นและร่วมมือกับเขาซะ”

กิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหวคือสิ่งที่สารวัตรสลै็กชื่นชอบเสมอ ทั้งการขับรถยนต์ออกไปอย่างเร่งรีบ การทำให้พวกคนที่กระตือรือร้นหรือจะเล่าโน่นนี่ให้เขาฟังต้องเงียบเสียงลงอย่างหยาบคาย การตัดบทการสนทนาด้วยข้ออ้างเรื่องความจำเป็นเร่งด่วน เหล่านี้คือสิ่งยึดเหนี่ยวในชีวิตของสลै็ก

ฉะนั้นเขาจึงมาถึงเดนเมาท์ในเวลาทีล้นอย่างเหลือเชื่อ เขาไปรายงานตัวที่กองบัญชาการตำรวจ ได้พูดคุยซักถามผู้จัดการโรงแรมที่ว่าวุ่นใจและหัวนวดใคร่กัน และเมื่อผลจากฝ่ายหลังด้วยคำพูดบอกลบโยนที่กำกวมว่า “ต้องให้แน่ใจเสียก่อนว่า เป็นเด็กสาวคนนั้น เราถึงจะเริ่มแตกตื่นตกใจ” เขาก็ขับรถกลับไปที่มีชเบนแนมพร้อมกับญาติที่ใกล้ชิดที่สุดของรูบี คิน

เขาได้ต่อสายไปยังมีชเบนแนมเพื่อพูดคุยสั้น ๆ ก่อนจะออกจากเดนเมาท์ ดังนั้นหัวหน้าตำรวจจึงเตรียมพร้อมสำหรับการมาถึงของเขาอยู่แล้ว แต่อาจจะไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับการแนะนำตัวแบบสั้นกระชับว่า “นี่โจซีครับท่าน”

ผู้พันเมลเซดต์จ้องมองผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างเย็นชา เขารู้สึกว่าสแล็กเกินไปแล้ว

หญิงสาวที่เพิ่งก้าวลงจากรถเข้ามาช่วยกู้หน้าให้เขา

“นั่นคือชื่อที่ฉันใช้ประกอบอาชีพค่ะ” เธออธิบายพร้อมเผยฟันขาวซี่ใหญ่ ๆ งามชวนดูแวบหนึ่ง “เรย์มอนด์กับโจซี คู่หูกับฉันเรียกพวกเราเองอย่างนั้น และแน่นอนว่าทั้งโรงแรมก็รู้จักฉันในนามโจซี ชื่อจริงของฉันคือโจเซฟีน เทอร์เนอร์ ค่ะ”

ผู้พันเมลเซดต์ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์และเชิญคุณเทอร์เนอร์นั่งลง ขณะเดียวกันก็เหลือบมองเธออย่างรวดเร็วแบบมืออาชีพ

เธอเป็นหญิงสาวหน้าตาดีที่อาจจะมีอายุก่อนไปทางสามสิบมากกว่ายี่สิบ รูปลักษณะน่านมของเธอก่เกิดจากการเสริมแต่งอย่างชำนาญมากกว่าเครื่องหน้าที่แท้จริง เธอดูมีความสามารถและอารมณ์ดี มีสามัญสำนึกมากโข เธอไม่ใช่คนประเภทที่ใครจะบรรยายว่ามีเสน่ห์ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ดึงดูดความสนใจของคนได้มากมาย เธอแต่งหน้าอย่างประณีตและสวมชุดสุทล์ดัดดีเยี่ยม แม้ท่าทางเธอดูวิตกกังวลและไม่สบายใจ แต่เธอก็ไม่ได้เศร้าโศกเสียใจเป็นพิเศษ พันเอกลงความเห็นไว้ดังนี้

ขณะที่นั่งลง เธอก็เอ่ยปากว่า “มันฟังดูเลวร้ายเกินกว่าจะเป็นความจริง คุณคิดว่าเป็นรูปจริง ๆ หรือคะ”

“ผมเกรงว่านั่นคือสิ่งที่เราต้องขอให้คุณบอก มันอาจจะไม่น่าดูนัก

สำหรับคุณนะ”

คุณเทอร์เนอร์พูดอย่างหัวน้ ๆ ว่า

“เธอ - เธอ - ดูแย่มากหรือคะ”

“คือ - ผมเกรงว่าคุณน่าจะตกใจพอตัวทีเดียว” เขายื่นกล่องบุหรีให้เธอ และเธอก็รีบไปมานหนึ่งด้วยความรู้สึกขอบคุณ

“คุณ - คุณอยากให้ฉันดูศพเธอเดี๋ยวนี้อยหรือเปล่า”

“ผมว่ามันคงจะเป็นการดีที่สุดนะ คุณเทอร์เนอร์ คือว่า มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเราซักถามคุณจนกว่าจะแน่ใจ ผู้จัดการให้มันจบๆ ไปเลยจะดีที่สุด คุณว่างไหม”

“ก็ได้ค่ะ”

พวกเขาขับรถไปที่สถานเก็บศพ

เมื่อโจซีเดินออกมาหลังจากเข้าไปดูสั้ๆ สีหน้าของเธอก็ดูไม่ค่อยจะดีนัก

“ใช่รูบี่จริง ๆ” เธอพูดสั้ๆ “เด็กที่น่าสงสาร! ตายจริง ฉันรู้สึกเหมือนจะเป็นลม พอจะมี” - เธอมองไปรอบๆ ตาละห้อย - “ยิบ้างไหมคะ”

ไม่มียิบ แต่มีบริ้นติดอยู่ และหลังจากตีมลงคอไปอีกเล้กๆ คุณเทอร์เนอร์ก็สงบสติอารมณ์ได้ เธอพูดอย่างไม่ปิดบังว่า

“ทำเอาฉันไปไม่ถูกเลยคะ ที่มาเห็นอะไรแบบนั้น รูบี่น้อยที่น่าสงสาร! พวกผู้ชายนี้เลวจริง ๆ”

“คุณเชื่อว่าเป็นฝีมือผู้ชายหรือ”

โจซีดูอึ้งไปเล้กน้อย

“ไม่ใช่หรือคะ คือ ฉันหมายถึง - ปกติแล้วฉันคิดว่า -”

“มีผู้ช่วยคนไหนที่คุณกำลังนึกถึงเป็นพิเศษหรือเปล่า”

เธอสั้ศีรษะรั้วเร็ว

“เปล่าคะ - ไม่มี ฉันนึกไม่ออกเลยสักนิด แน่ละว่ารูบี่คงจะไม่เปิดเผยให้ฉันรู้หรอกถ้า -”

“ถ้าอะไร”

โจซีล้งเล

“ก็ – ถ้าเธอกำลัง – ไปไหนมาไหนกับใครก็ตาม”

เมลเซตต์เหลือบมองเธอด้วยแวตาคมกริบ เขาไม่พูดอะไรอีก จนกระทั่งกลับมาয়ห้องทำงาน จากนั้นเขาก็เริ่มพูดว่า

“ทีนี้ละ คุณเทอร์เนอร์ ผมต้องการข้อมูลทั้งหมดที่คุณจะให้ผมได้”

“ได้เลยคะ จะให้ฉันเริ่มตรงไหนดี”

“ผมอยากได้ชื่อนามสกุลและที่อยู่ของเด็กสาวคนนั้น ความสัมพันธ์ของหล่อนกับคุณ และทุกสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับหล่อน”

โจเซฟิน เทอร์เนอร์ พยักหน้า ความคิดเห็นของเมลเซตต์ที่ว่าเธอไม่ได้รู้สึกเศร้าโศกเสียใจเป็นพิเศษได้รับการยืนยัน เธอตกใจและเป็นกังวล แต่ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น เธอพูดอย่างเต็มอกเต็มใจพอสมควร

“เธอชื่อรูบี คิน – เป็นชื่อที่ใช้ประกอบอาชีพนะคะ ชื่อจริงของเธอคือ โรซี เลกก์ แม่ของเธอเป็นลูกพี่ลูกน้องของแม่ฉัน ฉันรู้จักเธอมาทั้งชีวิต แต่ก็ไม่ได้รู้จักดีเป็นพิเศษ ถ้าคุณรู้ว่าฉันหมายถึงอะไร ฉันมีลูกพี่ลูกน้องตั้งมากมาย – บางคนทำธุรกิจ บางคนเป็นนักแสดง รูบีน่าจะกำลังฝึกเป็นนักเต้น เมื่อปีที่แล้วเธอได้งานชั่วคราวดี ๆ หลายงาน เป็นพวกละครใบ้ และอะไรทำนองนั้น ไม่ได้มีระดับมากนักหรอก แต่ก็เป็นคนละครท้องถิ่นดี ๆ นะคะ จากนั้นเธอก็ได้รับการว่าจ้างให้เป็นหนึ่งในคู่เต้นรำที่ *ปาเลเดอดีองส์* ในบริกซ์เวลล์ – ลอนดอนตอนใต้ มันเป็นสถานที่ที่มีหน้ามีตาเป็นที่ยอมรับนับถือ และพวกเขาก็ดูเลสลาว ๆ เป็นอย่างดี แต่ค่าตอบแทนไม่ได้มากมายอะไร” เธอเว้นจังหวะ

ผู้พันเมลเซตต์พยักหน้า

“ทีนี้ถึงตอนที่ฉันเข้ามามีบทบาท ฉันทำงานเป็นคนบริการจัดหาคู่เต้นรำและพาไปบริดจ์ที่โรงแรมมาเจสติคในเดนเมาท์มาสามปีแล้ว เป็นงานที่ดี รายได้งามและน่าทำ เราดูแลผู้คนเมื่อพวกเขามาถึง – แนนอนว่าต้องประเมินค่าที่พวกเขาด้วย – บางคนไม่ชอบให้ใครมาสูงลิ่ว บางคนเหงาและอยากเข้าไปมีส่วนร่วมกับการกิจกรรมใหม่ ๆ เราพยายามรวบรวมคนที่เหมาะสมเข้าด้วยกันเพื่อเล่นไพ่บริดจ์และอะไรทำนองนั้น รวมถึงจัดการให้พวกคนหนุ่มคนสาวเต้นรำกัน เป็นงานที่ต้องอาศัยชั้นเชิงและประสบการณ์

พอสมควรค่ะ”

เมลเซตต์พยักหน้าอีก เขาคิดว่าหญิงสาวคนนี้จะทำงานเก่ง เธอมี
ท่าทางร่าเริง เป็นมิตร และฉลาดโดยไม่ต้องใช้สติปัญญาเลยสักนิด

“นอกจากนี้” โจซีพูดต่อ “ฉันเห็นโชว์สองสามรอบทุกคืนกับ
เรย์มอนด์ค่ะ เรย์มอนด์ สตาร์ – เขาเป็นนักเทนนิสและนักเต้นมืออาชีพ
ที่นั่นยังถือว่าวันหนึ่งในช่วงฤดูร้อนนี้ ฉันลั่นลัมบนโซตหินขณะอาบน้ำจน
ข้อเท้าเจ็บเอาการ”

เมลเซตต์สังเกตเห็นแล้วว่าเธอเดินกะเผลกเล็กน้อย

“แน่นอนว่านั่นทำให้ฉันต้องหยุดเดินไปสักพัก และมันก็ค่อนข้าง
น่าอึดอัด ฉันไม่อยากให้ทางโรงแรมเอาคนอื่นมาแทนที่ฉัน นั่นเป็นเรื่องที่
ลุ่มเสี่ยงเสมอ” – ครูหนึ่งนั้นนัยน์ตาสีฟ้าอารมณ์ดีของเธอดูแข็งแกร่งดั่งหินมา
เธอเป็นสตรีเพศที่ต่อสู้เพื่อดำรงชีพ – “พวกเขาอาจทำให้แผนต่างๆ ของเราพัง
นะค่ะ ฉันเลยนึกถึงรูปี่ขึ้นมา และเสนอต่อผู้จัดการว่าน่าจะดึงตัวเธอมา
ฉันจะทำหน้าที่บริหารจัดการคู่เต้นรำและไฟบริดจ์และอื่นๆ ส่วนรูปี่รับหน้าที่
เต้นอย่างเดียว สงวนไว้ให้คนในครอบครัวนะค่ะ ถ้าคุณเข้าใจว่าฉันหมายถึง
อะไร”

เมลเซตต์บอกว่าเขาเข้าใจ

“พวกเขาตกลง ฉันก็เลยโทรเลขถึงรูปี่แล้วเธอก็เดินทางมา นี่ถือเป็น
โอกาสดีสำหรับเธอนะค่ะ มีระดับกว้างงานใดๆ ที่เธอเคยทำมาก่อนมากเลยละ
เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณหนึ่งเดือนก่อน”

ผู้พันเมลเซตต์พูดว่า

“ผมเข้าใจ และเธอก็ประสบความสำเร็จใช่ไหม”

“อ้อ ใช่ค่ะ” โจซีพูดอย่างไม่ใส่ใจ “เธอได้รับการตอบรับที่ดีทีเดียว
ถึงจะเต้นไม่เก่งเท่าฉัน แต่เรย์มอนด์ฉลาดและช่วยเธอไปได้ตลอดรอดฝั่ง
และเธอก็ดูดีมากนะค่ะ – หุ่นผมเปรี้ยว สวยน่ามองและดูเด็ก แต่งหน้าจัด
ไปนิด – ฉันบ่นเธอเรื่องนี้เสมอ แต่คุณก็รู้ว่าพวกเด็กสาวเป็นยังไง เธออายุ
แค่สิบแปด และในวัยนั้นพวกเธอจะแต่งหน้าแต่งตามากเกินไปอยู่เสมอ
ซึ่งไม่เหมาะกับสถานที่มีระดับอย่างโรงแรมมาเจลตีกเลย ฉันตำหนิเธอเรื่องนี้

และขอให้เธอเพล่าๆ มือตลอด”

เมลเซตต์ถาม “ผู้คนชอบเธอไหม”

“อ้อ ชอบนะคะ จะว่าไปรูปไม่ค่อยจะมีไหวพริบโต้ตอบเท่าไร เธอที่มไปนิด เลยเป็นที่นิยมชมชอบในหมู่พวกผู้ชายสูงวัยกว่ามากกว่าหนุ่มๆ”

“เธอมีเพื่อนคนพิเศษบ้างไหม”

หญิงสาวมองสบตาเขาด้วยความเข้าใจอย่างถ่องแท้

“ไม่ใช่ในแบบที่คุณตั้งใจจะพูดหรอกค่ะ หรืออย่างน้อยเท่าที่ฉันรู้ก็ไม่มี แต่จะว่าไปเธอก็ไม่ยอมบอกฉันหรอก”

เมลเซตต์นึกสงสัยเพียงครู่เดียวว่าทำไมถึงไม่บอกละ – โจชินั้นไม่ได้ดูเป็นคนที่เคร่งครัดเรื่องระเบียบวินัยอะไร แต่เขาพูดเพียงว่า “ที่นี่ช่วยบรรยายเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายที่พบกับลูกพี่ลูกน้องของคุณหน่อยครับ”

“เมื่อคืนค่ะ เธอกับเรย์มอนด์ต้องเดินโซ้สองครั้ง – ครั้งหนึ่งตอนสี่ทุ่มครึ่งและอีกครั้งตอนเที่ยงคืน พวกเขาเดินโซ้ครั้งแรกเสร็จ หลังจากนั้นฉันสังเกตเห็นรูปปั้นรำกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่พักอยู่ในโรงแรม ฉันกำลังเล่นไพ่บริดจ์กับบางคนในลานจ์ มีแผงกระจกกั้นระหว่างลานจ์กับห้องบอลรูมนั้นคือครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นเธอ หลังเที่ยงคืนพอตีเรย์มอนด์ก็เดินมาหาในสภาพแตกตื่นลนลาน ถามว่ารูปปั้นอยู่ไหน เธอยังไม่โผล่มาและถึงเวลาเริ่มแสดงแล้ว ฉันหงุดหงิดมาก ขอบอกเลย! นั่นเป็นเรื่องงี่เง่าแบบที่พวกเด็กสาวชอบทำ ซึ่งฝ่ายบริหารจะโมโหมาก แล้วพวกเธอก็จะโดนไล่ออก! ฉันขึ้นไปในห้องของเธอพร้อมกับเขา แต่เธอไม่อยู่ที่นั่น ฉันสังเกตเห็นว่าเธอได้เปลี่ยนเสื้อผ้า มีชุดกระโปรงที่เธอใส่เดินรำ – ประเภทกระโปรงบานฟูพองสีชมพู – วางพาดอยู่บนเก้าอี้ ซึ่งปกติแล้วเธอจะสวมชุดเดิมนอกเสียจากว่ามันเป็นคืนเต้นรำพิเศษ – ทุกวันพุธนะคะ”

“ฉันไม่รู้ว่เธอหายไปไหน เราให้วงดนตรีบรรเลงเพลงจังหวะฟ็อกซ์ทรอต¹ อีกเพลงหนึ่ง – แต่รูปก็ยังไม่มา ฉันเลยบอกเรย์มอนด์ว่าฉันจะเดินโซ้กับเขาเอง เราเลือกการเต้นที่เอื้อกับข้อเท้าของฉันและทำให้

¹ การเต้นรำแบบบอลรูม โดยเหยาอย่างสี่จังหวะ

สั้นเข้าไว้ - แต่ข้อเท้าของฉันก็ยังเจ็บมากอยู่ดี เช้านี้บวมเป่งเลย กระนั้น
รูบียังไม่โผล่มา เรา นั่งแกรวรอเธอจนถึงบ่ายสองโมง ฉันโกรธเธอมาก”

เสียงของเธอสั้นเล็กน้อย เมลเซตต์สัมผัสได้ถึงความโกรธที่แท้จริง
ในนั้น เขานึกสงสัยอยู่เพียงชั่วครู่ ปฏิกริยาของเธอดูรุนแรงกว่าเหตุเล็กน้อย
และเขาก็รู้สึกว่าเขาใจเกินงามอะไรบางอย่างไว้ จึงพูดว่า

“แล้วเมื่อเช้านี้ พอเห็นว่ารูบี คีน ยังไม่กลับมาและเตียงของเธอ
ยังเรียบกริบ คุณก็ไปแจ้งตำรวจหรือ”

เขารู้จากที่สแล็กโธ.มาบอกสั้น ๆ จากเดนเมาท์ว่าเรื่องไม่ได้เป็นเช่นนั้น
แต่เขาอยากได้ยืนยันสิ่งที่โจเซฟิน เทอร์เนอร์ จะพูด

เธอไม่ลังเลเลยเมื่อบอกว่า “เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้แจ้ง”

“ทำไมล่ะ คุณเทอร์เนอร์”

เธอมองสบตาเขาอย่างตรงไปตรงมาและพูดว่า

“คุณ ก็คงไม่ทำนะ - ถ้าคุณเป็นฉัน!”

“คุณคิดว่ามันหรือ”

โจเซกล่าววว่า

“ฉันต้องคำนึงถึงหน้าที่การงานของตัวเองด้วย สิ่งหนึ่งที่ทางโรงแรม
ไม่ต้องการคือเรื่องอื้อฉาว - โดยเฉพาะอะไรก็ตามที่ชักนำพวกตำรวจเข้ามา
ฉันคิดว่าไม่น่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับรูบี ไม่เลยสักนิด! ฉันคิดว่าเธอคงทำให้
ตัวเองขายหน้าเพราะชายหนุ่มคนหนึ่ง นึกว่าเธอจะโผล่หน้ามาแน่ ๆ - และก็
ตั้งใจว่าจะเทศนาเธอยกใหญ่เมื่อเธอมาถึง! พวกเด็กสาวอายุสิบแปดนี่ช่าง
โง่งเงาเหลือทน”

เมลเซตต์เสริมทำเป็นขำเลื่องดูบันทึกของเขา

“อ้อ จริงสิ ผมเข้าใจแล้วว่าคุณเจฟเฟอร์สันเป็นคนไปแจ้งตำรวจนี้เอง
เขาคือแขกคนหนึ่งที่พักอยู่ที่โรงแรมนี้ใช่ไหมครับ”

โจเซฟิน เทอร์เนอร์ ตอบหัวน ๆ ว่า

“ใช่”

ผู้พันเมลเซตต์ถาม

“อะไรทำให้คุณเจฟเฟอร์สันทำแบบนั้น”

โจชีกำลังลืบลูบขบปลายแขนเสื้อแจ็คเก็ต อากัปกริยาของเธอแฝงความ
อึดอัดใจอยู่ ผู้พันเมลเซตต์รู้สึกอีกครั้งว่าเธอกำลังเก็บบางสิ่งบางอย่างไว้
แล้วเธอก็เอยขึ้นด้วยท่าทางออกจะบึ้งตึงว่า

“เขาเป็นผู้ทุพพลภาพค่ะ เขา-เขาหงุดหงิดง่ายพอตัว เพราะเป็น
คนทุพพลภาพนะคะ”

เมลเซตต์ขยับไปเรื่องอื่นต่อจากนั้น เขาถามว่า

“ชายหนุ่มที่คุณเห็นลูบที่ลูกน้องของคุณเดินร่ำด้วยในครั้งสุดท้าย
คือใคร”

“เขาชื่อบาร์ตเล็ดต์ อยู่ที่นี่ประมาณสิบวัน”

“พวกเขาสนิทกันมากไหม”

“ไม่ได้สนิทเป็นพิเศษนะคะ แต่ก็ใช่ว่าฉันจะรู้”

น้ำเสียงของเธอเจือความโกรธแปลกๆ อีกแล้ว

“เขายกอย่างไร”

“ก็บอกว่าหลังจากเดินร่ำกันเสร็จ รุบขึ้นข้างบนเพื่อไปเข้าห้องน้ำ”

“นั่นคือตอนที่เธอเปลี่ยนชุดใช่ไหม”

“ฉันเดาว่านั่นค่ะ”

“และนั่นคือเรื่องสุดท้ายที่คุณรู้สินะ หลังจากนั้นเธอก็-”

“หายไปเลย” โจชีก้าว “ถูกแล้วค่ะ”

“คุณคิดว่าจู่ๆใครในเซนต์แมรีมีดบังหรือเปล่า หรือในละแวกนั้นะ”

“ฉันไม่ทราบค่ะ เธออาจจะรู้จัก คือว่ามีชายหนุ่มจำนวนมากทีเดียว
เข้ามาในเดนเมาท์ มายังโรงแรมมาเจตติจากทุกหัวระแหง ฉันไม่มีทางรู้ว่า
พวกเขาอาศัยอยู่ที่ไหน เว้นเสียแต่พวกเขาจะเอ่ยปากบอก”

“คุณเคยได้ยินลูกพี่ลูกน้องของคุณเอ่ยถึงกอสซิงตันบ้างไหม”

“กอสซิงตันหรือคะ” โจชิดูลงอย่างเห็นได้ชัด

“คฤหาสน์กอสซิงตันนะ”

เธอสั่นศีรษะ

“ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน” น้ำเสียงของเธอฟังดูเชื่อมั่น และมีความ
อยากรู้อยากเห็นแฝงอยู่ในนั้นด้วย

“คุณหาสน์กอสซิงตัน” ผู้พันเมลเซตต์อธิบาย “คือที่ที่พบศพของเธอ”

“คุณหาสน์กอสซิงตันนะหรือคะ” เธอจ้องเขม็ง “แปลกประหลาดอะไร
อย่างนี้!”

เมลเซตต์คิดในใจว่า ‘คำว่าแปลกประหลาดนะใช่เลย!’ แต่เขาพูด
ออกมาว่า

“คุณรู้จักผู้พันบันทรหรือคุณนายบันทรไหมครับ”

โจซีสันคิระะอีกครั้ง

“หรือคุณเบซิล เบล็ก”

เธอนิ้วหน้าเล็กน้อย

“ฉันคิดว่าฉันเคยได้ยินชื่อนั้นนะ ใช่ ฉันมั่นใจว่าเคยได้ยิน – แต่
จำอะไรเกี่ยวกับเขาไม่ได้เลย”

สารวัตรสแล็กผู้เอากาเรอานเลื่อนหน้ากระดาษที่ฉีกออกจาก
สมุดบันทึกของตนไปให้ผู้บังคับบัญชา บนนั้นมีข้อความเขียนด้วยดินสอว่า

“พ.อ.บันทรมารับประทานอาหารที่มาเจสติกเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว”

เมลเซตต์เงยหน้าขึ้นสบตา กับสารวัตร หัวหน้าตำรวจหน้าแดงกำ
สแล็กเป็นเจ้าหน้าที่ที่ขยันขันแข็งและกระตือรือร้น เมลเซตต์ซึ่งนำหน้าเขา
มากพอๆ แต่ก็ไม่อาจเพิกเฉยต่อคำท้าทายได้ สารวัตรกล่าวหาเขาเป็นนัยๆ ว่า
เขาเข้าข้างคนระดับเดียวกัน – ว่าเขาปกป้อง “เพื่อนนักเรียนเก่า”

เขาหันไปหาโจซี

“คุณเทอร์เนอร์ ถ้าไม่รังเกียจ ผมอยากให้คุณไปคุยหาสน์กอสซิงตัน
กับผมหน่อยครับ”

เมลเซตต์มองสบตา สแล็กอย่างเยินยา ท้าทาย แทบจะไม่นำพา กับ
เสียงพิมพ์แสดงความยินยอมของโจซี

ความจริงก็คือ คนส่วนใหญ่ไว้เนื้อเชื่อใจโลกที่ชั่วร้ายในนี้มากเกินไป

เช้าตรู่วันหนึ่ง ชีวิตอันเจียมสงบของคู่สามีภรรยาบนกริต้องสั่นคลอน
เมื่อมีการพบศพ **หญิงสาวผมบลอนด์** ในสภาพอุจาดบาดตา
สวมชุดราตรีเปลือยแผ่นหลัง **ถูกฆ่ารัดคอตาย** ในห้องสมุดของคฤหาสน์กอสซิงตัน

แต่เรื่องประหลาดคือทุกคนต่างยืดยับหนักแน่นว่าไม่รู้จักหญิงสาวผู้นี้
แล้วเธอมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร และที่สำคัญคือ...ใครเป็นคนฆ่าเธอ

ขณะเดียวกันข่าวลือแปลกๆก็เริ่มแพร่สะพัดไปทั่วหมู่บ้าน
คุณมาร์เปิลจึงต้องมาช่วยไขปริศนาในครั้งนี้อย่างสุดความสามารถอันน่าเหลือเชื่อ
ก่อนที่เรื่องราวจะเลวร้ายสุดที่ไม่อาจแก้ไขได้

คดีที่ดังที่สุดของคุณมาร์เปิลซึ่งนักอ่านทั่วโลกชื่นชอบ!
สุดยอดผลงานของอการา คริสตี้ ที่จะท้าทายไหวพริบนักอ่าน

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6546-7

9 786161 865467

กดส่องอ่าน

Illustration: RanuthTong

235 บาท